CALVINIST CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"BEHOLD, A KING SHALL REIGN IN RIGHTEOUSNESS." Isaiah 32 : 1

NOVEMBER 25th 1960 - No. 471 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

BLINDE PASSAGIERS

Je hoort er tegenwoordig niet zoveel meer van. Een aantal jaren geleden behoorde het bij het front pagina nieuws, wanneer er in een schip of in een vliegtuig een blinde passagier was ontdekt. Dat was een gebeurtenis. Het zal wel komen, omdat er tegenwoordig belangrijker nieuws is te melden. De krant kan er geen aandacht meer aan besteden. Maar daarom zijn de blinde passagiers er nog wel, maar er wordt geen aandacht meer aan besteed.

Dat gaat in onze denkwereld al haast net zo. Wij hebben het tegenwoordig erg druk met het communisme. Wij proberen de macht van de rode heren te taxeren en we wegen de prestaties van de twee grote wereldmachten tegen elkaar af. Wij kijken elkaar eens aan als de aartsbisschop van Canterbury bij de Paus op visite gaat en vragen wat hiervan de gevolgen kunnen zijn. Wij zijn in spanning of te eniger tijd de machthebbers in Rusland en China met elkaar in botsing zullen komen. Dat alles neemt zo onze aandacht in beslag, dat daarmee onze "front pagina's" overvol zijn. En daarvoor schenken wij geen aandacht meer aan de blinde passagiers, die wij mogelijk aan boord hebben zonder dat wij het weten.

Komkommers in het hartje van de winter. Duizenden komkommers worden in semi-tropische atmospheer gekweekt in met stoom verwarmde kassen bij Leamington in Zuidwest Ontario. In Leamington en omstreken zijn nu meer dan honderd acres "onder glas", waar men verse groenten voor de canadese keuken produceert. Eens zal Canada misschien het grootste deel van haar eigen groenten in de winter kunnen verbouwen en op deze wijze de canadese huisvrouw geld kunnen besparen.

In de regel is het zo met een blinde passagier, dat die pas te voorschijn komt als de gelegenheid voorbij is om hem kwijt te raken. Zo'n passagier moet dan wel mee tot de reis is beeindigd.

Wij kunnen deze beeldspraak nu wel laten voor wat zij is en de koe bij de horens vatten.

Er wordt zoveel geschreven en gesproken over communisme, dat we de indruk krijgen alsof dat de enige vijand is, die wij hebben te weerstaan. Alsof de kust geheel veilig is, wanneer wij maar ons standpunt ten aanzien van het communisme hebben bepaald.

Natuurlijk moet dat. Wij moeten weten dat communisme bestreden moet worden (als we tenminste ook weten waarom). Maar het communisme is stellig geen *blinde* passagier.

Er is meer dreiging. Wij denken nu niet eens in de eerste plaats aan sekten als Mormonen en Jehova getuigen, ofschoon men terdege gewapend moet zijn, om zich deze heren van het lijf te houden. De wijze waarop deze mensen hun boodschap brengen moge van een warme bezieling voor hun sekte getuigen, hun leer is in wezen en in wijze van presentatie door en door gevaarlijk.

Doch wij denken veeleer aan de klacht, dat het aantal mensen onder ons, die een standpunt hebben en dat ook verdedigen kunnen, gaandeweg minder wordt. Men wordt al spoedig voor sektarisch gehouden, wanneer men het aandurft een eigen calvinistische — of wilt u: reformatorische of gereformeerde — levensstijl te verdedigen. U wordt dan beleefd verzocht toch niet zo enghartig te zijn, alsof alleen de leden van uw kerk toegang tot de hemel zouden hebben. En u wordt gevraagd of u meent dat God Zich alleen maar bedient van mensen, die tot uw richting behoren.

Wij moeten in dit verband even terugdenken, aan wat wij Prof. Zuidema onlangs in een van zijn lezingen hebben horen zeggen. Men zegt wel eens, dat aan de hemelpoort niet gevraagd zal worden tot welk kerkgenootschap wij op aarde hebben behoord. Maar het was Prof. Zuidema's overtuiging, dat dat wel degelijk gevraagd zal worden. Wij zullen ons wel degelijk moeten verantwoorden, op welke wijze wij het inzicht in de Schrift hebben gebruikt. Het gaat er niet om of wij de hemel zullen ingaan met onze kerkelijke attestatie, maar het gaat er wel om, of wij voor onze belijdenis gestaan hebben in dit leven.

Wij denken in dit verband aan het mysticisme, dat onder ons meer populair is, dan we met z'n allen wel zouden willen. Geschiedenis? Dat is iets wat in het verleden gebeurd is en in het verleden thuis behoort. We kunnen ons er heerlijk aan spiegelen. Als wij lezen wat mannen en vrouwen in het verleden gedaan hebben in het geloof, dan kunnen we verbaasd zijn en vragen hoe dat mogelijk was. Wij kunnen heimelijk hopen, dat wij zelf ook nog eens tot die geloofshoogten komen. En als we in een goede stemming zijn, dan kunnen we misschien zeggen, dat de geschiedenis zich herhaalt. Maar wij komen er haast niet meer aan toe, om één te zijn met die geschiedenis, in die zin, dat wij daarin het ene reddingswerk van God zien. Dat God het leven, het mensenleven redt. Dat dat één stuk werk is, waarin het kruis van Christus centraal

Het ontgaat ons bijna, dat wij daaraan worden herinnerd iedere keer dat wij een doopsbediening meemaken. Daarin worden wij geconfronteerd met Noach en met het volk Israel, als onderdeel van het reddingswerk van God in Zijn Verbond. Die namen worden ons toch maar niet genoemd om er tegen op te kijken als oudheidkundige bijzonderheden, maar als bewijzen van de redding van *het* leven, waarin ook wij betrokken worden.

Daar wil het mysticisme niet van weten, en het komt u misschien ook wel wat overdreven voor, om daar zo de nadruk op te leggen. Wij zijn al zo gewend aan de "decisions for Christ", dat wij haast niet meer zien, dat wij op weg zijn naar het reinste individualisme. Als het tussen God en onze ziel maar in orde is, dan is het goed. En dat is helaas in vele gevallen de gehele inhoud van onze evangelisatie boodschap geworden. We zeggen wel in de Catechismus dat God uit het ganse menselijke geslacht Zich een gemeente ten eigendom verkoren heeft, maar die *gemeente* is voor ons vaak niet meer dan alleen onze beschouwing over de "gemeenschap der heiligen". Dat die gemeente een eenheid is in dat éne reddingswerk van God, die dus al begon bij de eerste en waarvan Noach en Israel en wijzelf deel uitmaken, dreigt veronachtzaamd of van minder betekenis onder ons te worden.

Natuurlijk willen wij hiermede niet de waarde van het persoonlijk geloofsleven bagatelliseren. Ook tot ons individueel komt de vraag van de Heiland: "Wie zegt *gij*, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?" Maar denk er om dat dat antwoord niet beperkt blijft tot "Gij zijt mijn persoonlijke Zaligmaker", maar dat het is "Gij zijt de *Christus*, de Zoon van de levende God". De Christus, dat is het Hoofd van de nieuwe mensheid, in Wien God tot ons neergekomen is en in Wien Hij de wereld en het leven (en daarin ook ons persoonlijk) redt.

Het gaat er ons niet om, om het persoonlijk geloofsleven te kleineren of achter te stellen. Maar het gaat er ons wel om dat wij die blinde passagier, dat mysticisme, signaleren. Dat heeft onder ons al veel meer burgerrecht verkregen, dan wij bereid zijn toe te geven.

Bovendien rekent dit (op zichzelf goed bedoelde) individualisme af met alle christelijke actie. Rondom u hebt u de bewijzen voor het grijpen. Het lijkt er soms wel op, of onder ons de belangstelling daarvoor gaandeweg afneemt. Indien dit zou zijn omdat er iets in die christelijke actie niet klopt, dan zou het misschien nog niet zo bedroevend zijn. Christelijke actie mag nooit doel in zichzelf worden. Maar als de liefde en belangstelling voor de Kerk en voor christelijke actie vermindert, omdat wij niet meer zien dat God bezig is met dat éne werk, namelijk de redding van het leven, dan is er veel reden tot bezorgheid.

Wij hebben het opnieuw in Cuba gezien. De omwenteling greep uiteraard elke inwoner van dat eiland aan, en iedereen was er vol van. Uit een artikel, dat kortgeleden in "Christian Life" is verschenen, bleek, dat men volkomen vrede had met de nieuwe regering en dat men er zelfs dankbaar voor was, ongeacht hoe die regering was. Het geloof, het christelijk geloof had daarmee blijkbaar niets van doen. In datzelfde artikel stond een verklaring van een ervaren Christen op Cuba, die wij hier onvertaald weergeven:

"Castro is like America's Abraham Lincoln.

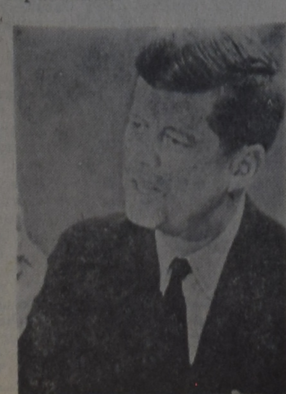
In his day many misunderstood him, but now history has proved him to be right. Maybe Americanos don't like him because he has stepped on the toes of big monopolies that were taking advantage of our people. Maybe they don't like Castro because he dares to say that the Americans aren't always right. I think that the biggest trouble is that maybe they do not understand us latinos. But for once we have a man that is really for Cuba and not for himself, and we like him."

Waarschijnlijk zijn er wel meer blinde passagiers bij ons aan boord, maar met hen willen wij wachten tot een volgende gelegenheid.

D. F.

De Nieuwe President

De verkiezing van John F. Kennedy als de nieuwe president van de Verenigde Staten is door middel van de moderne communicatiemiddelen, radio en televisie, gebracht onder de aandacht van een zeer groot gedeelte van de wereldbevolking. Nimmer heeft men zo de aandacht van zoveel millioenen weten te boeien. Deze belangstelling is te begrijpen, omdat een wisseling van president van groter betekenis kan zijn dan de troonopvolging in Groot Brittannië of in België of de presidentswisseling in de Duitse Bondsrepubliek en zeker groter gevolgen kan hebben dan de verkiezing van een nieuwe president van de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken.

Buitenlands Overzicht

door

Prof. Mr. L. W. G. Scholten

In de eerste plaats komt dit, omdat de constitutionele positie van de Amerikaanse president zeer sterk is. Hij wordt aangewezen, niet door de volksvertegenwoordiging, maar door kiesmannen die expres zijn gekozen voor deze handeling. Hij is als hoofd van de uitvoerende macht practisch onafhankelijk voor zijn beleid van het Congres, terwijl zijn ministers aan hem persoonlijk verantwoordelijk zijn. Hij is zeker van zijn ambtsperiode. Hij beschikt over enorme bevoegdheden. En telkens moet hij beslissingen nemen van onoverzienbare draagkracht, die hij in laatste instantie alleen met zijn eigen geweten moet uitmaken. Truman heeft in zijn gedenkschriften daarvan treffende voorbeelden gegeven, vooral in de dagen van de Korea-kwestie en de laatste phase van de oorlog met Japan.

Die uitgebreide bevoegdheden zijn hem opzettelijk toevertrouwd, omdat men bij het opstellen van de constitutie, nu bijna tweehonderd jaar geleden, een sterk gezagsorgaan wilde hebben als tegenwicht tegen de zelfstandigheid van de staten.

Sindsdien is echter de positie van de Verenigde Staten geheel veranderd. Vandaar, dat de president niet alleen een taak heeft ten opzichte van het binnenlands bestuur, wij denken bijvoorbeeld aan het negerprobleem en aan de vele werkstakingen, maar ook voor de plaats van de Verenigde Staten ten opzichte van de buren. Het geschil om Cuba, de revoluties in de Midden-amerikaanse staten Nicaragua, Costa Rica en Guatamala, het is alles voor de Verenigde Staten als grote buur van levensbelang. Maar vooral sinds de tweede wereldoorlog vervullen de Verenigde Staten ook de functie van leider der wereldorganisatie van de Verenigde Naties. In Washington zit de topleiding van de vrije wereld. Daarop richt zich de koude oorlog, zoals die door de Russen met hun satellietstaten wordt gevoerd. En bij deze drieledige taak gaat het voor een groot gedeelte om de persoon zelf, niet om de uitvoering van een partijprogramma.

Immers de inhoud van het partijprogramma is men allang vergeten. In de hoofdpunten was er ook niet zo heel veel verschil. De oude tegenstelling tussen republikeinen en democraten, zoals men die in de geschiedenisboekjes nog wel tegenkomt, volgens welke de eerste voornamelijk het groot kapitaal achter zich hadden en de voorstanders van de eenheid en van hen, die de buitenlandse taak van de Verenigde Staten zoveel mogelijk wilden beperken, terwijl de democraten juist het omgekeerde verdedigden, is reeds lang vervaagd. Voor een gedeelte is dit het gevolg van de politiek van Roosevelt, die bij het begin van de tweede wereldoorlog zich onmiddellijk twee ministers uit de republikeinse partij voor de belangrijkste departementen koos.

Wanneer men er dus op let, dat het gaat om de verkiezing van een persoon volgens algemeen kiesrecht, dan is het begrijpelijk, dat de verkiezingsmethoden, die volkomen aansluiten bij het Amerikaanse kiezersvolk, ons weinig kunnen bekoren. Eerst heeft men de opperste partijbijeenkomst, die het programma vast stelt en daarna de candidaat voor het presidentschap aanwijst. Wanneer er geen op de voorgrond tredende figuur

(Vervolg op pag. 2)

De Nieuwe President

(Vervolg van pag. 1)

is, zoals indertijd Eisenhower, kan dit nog wel enige spanningen geven, men denke aan de strijd tussen Nixon en Rockefeller. Daarna moet het kiezersvolk worden warm gemaakt, teneinde kiesmannen te verkrijgen, die bereid zijn de door de partij aangewezen persoon te stemmen. Vroeger geschiedde dit in min of meer opwindende plaatselijke vergaderingen, waar de candidaat zelf optrad. Dit is enigszins te vergelijken met de tournées van Colijn voor de oorlog.

Thans maakt men in Amerika veelvuldig gebruik van radio en televisie. Vooral de laatste is een machtig wapen gebleken. Aangezien er in de Verenigde Staten tientallen uitzendstations werken, kan men, als men maar betaalt, net zoveel televisiezendtijd krijgen als men wil.

Maar door deze televisie zijn er factoren gaan werken, waarvan men zich afvraagt, of deze wel in een geordend staatsbestel passen, vooral als het gaat over de aanwijzing van een persoon met zulke uitgebreide bevoegdheden en zulk een wereldinvloed. Het uiterlijk van de candidaat wordt van betekenis; zijn reactie op aanvallen; zijn parate kennis over de aanhangige vraagstukken. Hij moet kunnen acteren, zoals dat voor het televisiescherm past, wat overigens een zeer aparte kunst is. Hij moet, zoals Kuyper dat kon, spelen op het klavier der volksconscientie, maar thans, om de beeldspraak vol te houden, op een electrisch orgel.

De verkiezingspropaganda wordt zo een show voor de huiskamer. En men moet zich ernstig afvragen, of de democratie hier mee gediend wordt. Het gaat toch tenslotte om de aanwijzing van iemand, die *regeren* kan en de dit jaar gebruikte test geeft weinig verwachting van de bruikbaarheid van deze proef. De mogelijkheid is thans aanwezig, dat iemand alleen door geld (het kopen van tijd) en door de kunst van het toneelspel, de meeste stemmen krijgt. De ervaring, die wij hebben opgedaan met de aanwijzing van zogenaamde sterren, doet ons de toekomst van de dus toegepaste democratie zeer somber inzien.

Maar het resultaat ligt nu voor ons. Nixon heeft door middel van een kleine minderheid in totaal en door verlies in enkele zeer grote staten als New York, die zeer veel kiesmannen aanwijzen, een grote

Vice President NIXON

"maakte geen aangename indruk".

nederlaag geleden. Hoe is dat te verklaren?

In de eerste plaats hebben de replublikeinen altijd gewezen op zijn ervaring. Nu moge dat in een bedrijf een aanbeveling zijn, in de politiek wil men wel eens een "ander gezicht". Bovendien werden hem toegerekend alle misslagen, die er tijdens zijn vice-presidentschap door de regering van Eisenhower zijn gemaakt, men denke aan de mislukking van de topconferentie. Bovendien herinnerde men zich nog, welke tegemoetkomende houding Nixon op aanwijzing van Dulles heeft aangenomen tegen vertegenwoordigers van zogenaamde nieuwe staten als Indonesië. Hij maakte zoveel buigingen voor die heren, men denke aan zijn ontvangst van Soekarno, dat men spottend ging spreken over "to nixon", met welk werkwoord men dan bedoelde kruiperig beleefd zijn.

Maar boven alles, Nixon maakt naar het schijnt om onverklaarbare redenen, geen aangename indruk. Men vergat, dat Nixon in staat geweest is te Moskou Chroestjow de mond te snoeren, toen hij deze op zijn ruwe manier afblafte. Het spreekt boekdelen, dat Chroestjow aan Kennedy een uitvoerig gelukstelegram zond.

Kennedy ging niet gebukt onder de fouten van het verleden. Hij imponeert velen door zijn geschaafde manieren. Hij bleek een man van studie te zijn, die de abstracte vraagstukken behoorlijk onder de knie had. Hij durfde ook verkeerde uitspraken bijvoorbeeld over Cuba en China ruiterlijk te erkennen.

Gelet op de bijzondere betekenis van deze presidentsverkiezingen mogen wij de hoop uitspreken, dat Kennedy getrouw mag zijn aan de eed, die hij moet afleggen, namelijk, dat hij "getrouwelijk zijn ambt als president van de Verenigde Staten mag uitvoeren en tot het uiterste van zijn kunnen de constitutie van de Verenigde Staten mag beschermen, bewaren en verdedigen tot heil van de mensheid."

PER LUGPOS

DIE REPUBLIEK VAN SUID-AFRIKA — 'N CALVINISTIESE PERSPEKTIEF

Die oorheeersende nuus in ons wye land is die Republiekwording wat as volkskeuse op 5 Oktober se stemdag met 'n 75,000 meerderheidstem, insig gekom het. Die oorskakelingsdag sal waarskynlik 31 Mei 1961 wees — 'n datum waarop die Unie van Suid-Afrika in 1910 tot stand gekom het.

Omdat die Calvinisme veral gedra word deur die Afrikanerelement en omdat Republiekwording as vryheidsideaal vir al die jare deur die Calvinis in Suid-Afrika verkondig is, kan u versekerd wees dat 'n intense vreugde ons deel was en is. — Geen wonder dat die Federasie van Afrikaanse Kultuurliggame, 'n beweging met 'n sterk Calvinistiese inslag, 'n dankfees by die Voortrekker-monument georganiseer het nie. Die fees was uitsluitlik van Godsdienstige karakter en die hart van die Calvinis het gejuig by die aanhoor van die toespraak van die Eerste Minister waarin hy die Koningskap van God roem en die afhanklikheid van die Here voorop stel. Dit was 'n plegtige oomblik toe Prof. S. du Toit, seun van ons Bybelvertaler en digter, Totius, 'n Bybel aan Dr. Verwoerd oorhandig het.

Vir die Calvinis bring die Republiekwording nuwe take en nuwe vrae. Op die oomblik word daar in ons kringe druk gespreek oor die beleidsrigting wat deur Calviniste gevolg moet word. Sommige meen dat die tyd vir die *isolement* nou aangebreek het . . . Calvinistiese politieke partyvorming, Calvinistiese staatsondersteunde skole ens. Andere in ons kringe meen weer dat ons owerhede en ons volk 'n besondere lewensvatbaarheid vir die Calvinisme openbaar en dat voortgegaan moet word met *indringing* en *beinvloeding* van die bestaande.

Die innige hoop leef in ons harte dat alle Calviniste in ons land saamgesnoer sal kan word. Op die oomblik is ons nog te veel verstrooide Calvinistiese groepe. Die erfsonde van ons land is *verdeeldheid*. Persoonlik sien ek die grootste taak van die Calvinis hierin, om bymekaar te bring wat bymekaar hoort.

DIE GESINSJAAR

In navolging van die Geofisiese jaar waarin alle lande van die wêreld, elk op eie terrein, 'n bydrae tot die gesamentlike kennis van geofisika gelewer het, het die gedagte ontstaan om in Suid-Afrika 'n gesinsjaar te beplan. Die jaar strekt van 31 Mei 1960 tot 31 Mei 1961. Die doelstelling is dat alle indiwidue, organisasies en kerke, elk binne die bestek van sy eie gebied en verantwoordelikheid, 'n positiewe bydrage sal lewer om die huisgesin in eer te herstel.

Die ganse onderneming beoog 'n gesonde gesinslewe en die bevordering van gesinseenheid. Ons gesinslewe hier te lande is myns insiens nie sodanig ontwrigt *dat* so 'n tema gesien moet word as 'n noodmaatreël nie. Trouens, ons gesinslewe adem nog dikwels iets van die landelikheid van ons historiese agtergrond. Feit bly egter dat die snelle industrialisatie en verstedeliking gesinsontwrigting meeebring — Voorkoming is beter as Genesing.

W. J. de Klerk.

Four Special Christmas Concerts

Feike Asma to direct

hundred and fifty voice choir

A most unusual musical event is in store for those who are planning to attend one of the special Christmas concerts in either Toronto (Metropolitan United Church Friday December 9), Hamilton (Central Presbyterian Church Friday December 16), St. Catharines (Knox Presbyterian Church Thursday December 15) or Brantford (First Baptist Church Monday December 19) where the celebrated Dutch organist Feike Asma, now on his second North American Tour, will be conducting a massive Choir, consisting of the combined voices of Central Presbytherian Church Choir and The Netherlands Choral Society of Hamilton, Christian Choir "New Life" of St. Catharines and Christian Choir "Praise The Lord" of Brandford.

Feature presentations will be wellknown Christmas carols, especially arranged by Feike Asma for Choir and Audience. For these occasions Mr. Asma will not only direct the singing of the Choir, but that of the audience as well, as the audience will take a very active part in these concerts.

Mr. Asma will also be the solo organist of the evening with improvisations on Canadian and Dutch Christmas carols. The accompanying organists will be Messrs. Murray Hall, George Hannahson and Peter Spoelstra.

All those who know Mr. Asma's vigor and vitality at the Console as well as his unique harmonization technique, will certainly not want to miss these special Christmas concerts. An advertisement, stating the exact place, date and hour of each concert, will appear in the next issue of this publication. Everybody is urged to obtain tickets early, as capacity crowds are expected.

the master at the organ

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzenbroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, and D. Farenhorst.
In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. J. Gritter, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: Rev. J. Ehlers, Rev. D. N. Habermehl, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Contributors: A. Bisschop, C. Bijlenga, Mevr. J. M. De Groot—Vreugdenhil (The Netherlands), Rev. J. De Jong, Rev. A. B. C. Hofland, W. C. Homburg, Rev. N. B. Knoppers, Rev. Dr. R. Kooistra, Rev. H. W. Kroeze, Rev. J. Kuntz, Miss H. C. Kruizinga, Rev. J. Overduin, Rev. A. Persenaire, Dr. L. Praamsma, Wm. R. Rang, Rev. A. W. Schaafsma, Rev. D. J. Scholten, Prof. Mr. L. W. G. Scholten (The Netherlands), Rev. Dr. P. Schrotenboer, Rev. Dr. G. J. Spijkman, Rev. L. Tamminga, J. W. F. Uitvlugt, Rev. A. J. J. Vanden Pol, Mr. J. VanderVliet, Rev. H. A. Venema, Mr. L. Verbeek, Mr. A. Verdun, P.Eng., Rev. J. Vriend, Rev. M. Vrieze, and others.

„Laat Uw licht alzo schijnen..."

Door Rev. D. N. Habermehl

Bijbel en Doodstraf

Het viel te verwachten, dat het eerste artikel over dit onderwerp, in C.C. van Oct. 21st, wel wat reactie teweeg zou brengen. Welnu, in C.C. van Nov. 4th hebben we de ingezonden stukken kunnen lezen van de Revs. Jac. Overduin en Dr. L. Praamsma. In deze, overigens milde, critiek wordt o.m. verwezen naar verschillende auteurs, die hebben geschreven over ons onderwerp, maar wordt nauwelijks ingegaan op wat ik genoemd heb de twee achtergronden van de Doodstraf op moord in het Oude Testament: de beschouwing van het bloed als **zoenbloed**, en het vergeldingsrecht, zoals dat gold in de eerste periode van Israels volksbestaan. Er wordt wel gezegd: de Doodstraf is niet zozeer gegrond in de Mozaische Wet, die een ceremonieel karakter draagt, en alleen betrekking heeft op Israel, als wel in het Noachitisch Verbond, dat geldt voor heel het mensdom; waarbij dan verwezen wordt naar Genesis 9 : 6, "Wie des mensen bloed vergiet, diens bloed zal vergoten worden, want naar het Beeld Gods heeft Hij de mens gemaakt".

Ik kan deze tekst echter niet anders zien dan als een **bevestiging** van wat ik heb geschreven over de Oudtestamentische beschouwing van het bloed als zoenbloed. De gang in het begin van Gen. 9 is nl. zo, dat God tegen Noach zegt: "alles wat zich roert, wat leeft, zal U tot spijze zijn..." (vs. 3a), "alleen vlees met zijn ziel, zijn bloed, zult gij niet eten" (vs. 4). Het gaat hier dus over het dierenbloed; dat mag Noach niet eten. Een soortgelijk voorschrift dus als wat wij vinden in de Mozaische Wet, bijv. in Lev. 3 : 17 ("Dit zij een altoosdurende inzetting..."), Lev. 7 : 26; 17 : 10 e.v. (ook de vreemdeling mag geen bloed eten); Lev. 19 : 26; Deut. 12 : 16, 23, 24; 15 : 23.

Het verbod om bloed te eten heeft dus zowel in Gen. 9 als ook in de Mozaische Wet betrekking op Gods Verbondsvolk en op wie daar om heen leven.

Uit Handel. 15 : 20, 21 blijkt dan echter, dat het hier niet gaat om een inzetting "voor altijd". Daar wordt nl. van de Christenen uit de heidenen wel gevraagd, dat zij geen bloed zullen eten, maar niet, omdat het eten van bloed op zichzelf zondig zou zijn, niet vanwege Gen. 9 : 4 etc., maar omdat zij geen ergernis mogen geven aan de Christenen uit de Joden, die zich nog aan de Oudtestamentische Wet gebonden achten.

Het verbod van Gen. 9 : 4 van het eten van bloed blijkt dus een tijdelijk karakter te dragen, een **ceremonieel** karakter, waar de jodenchristenen zich nog wel aan gebonden achten, maar de heidenchristenen niet.

Het gaat daarom niet op om te zeggen: Wat God in Gen. 9 heeft gezegd tot Noach geldt allemaal voor altijd en voor alle mensen, omdat het is gezegd in verband met het Natuurverbond.

Welnu, in dit ceremoniële verband van Gen. 9 : 4 wordt dan verder gezegd, dat het bloed der mensen **in het bijzonder heilig** is en de Here alleen toekomt ("Ik zal het eisen..."), en de grond van die bijzondere heiligheid van het mensenbloed is dan: "Want naar het Beeld van God heeft Hij de mens gemaakt".

Zoals Prof. Dr. Aalders in de Korte Verklaring op Genesis opmerkt, moeten we dit "Want naar het Beeld Gods heeft Hij de mens gemaakt" niet uitsluitend doen slaan op het direct-voorafgaande, maar op de gehele pericoop Gen. 9 : 1—7. In heel dit stuk komt de bijzondere plaats van de mens in Gods schepping uit; die mens is dan ook gemaakt naar het Beeld van God, dat onderscheidt hem van de overige schepping; en die omstandigheid maakt nu ook het vergieten van zijn bloed tot zo'n ernstige daad.

Dit alles stemt volkomen overeen met Gods openbaring in de Mozaische Wet; het bloed is heilig, het komt toe aan God alleen, het mag alleen vergoten worden op het altaar; d.w.z.: het is **zoenbloed**, voorafschaduwing van het bloed van Jezus Christus. Er loopt een lijn van Gen. 9 naar de Mozaische Wet, en vandaar naar Golgotha en vandaar naar het Heilig Avondmaal.

We moeten niet vergeten, hoe religieus en theologisch geladen het begrip "bloed" in de Bijbel is. Het gaat daar niet om bloed zonder meer, om bloed in de biologische zin van het woord; 't gaat om het bloed der verzoening, om herstel van de verhouding met God, door het geven van het leven aan Hem. Verg. Hebr. 9 en 10; Kittel's Theol. Worterbuch; en vooral ook teksten als Lev. 17 : 11 ("want het bloed bewerkt verzoening...") en Matth. 26 : 28 (Dit is Mijn bloed, "dat voor velen vergoten wordt **tot vergeving van zonden**").

Het lijkt mij dus een kwestie van zuiver verstaan van de Heilige Schrift om ons **niet** te beroepen op Gen. 9 : 16 en dergelijke teksten, wanneer wij willen pleiten voor de handhaving van de Doodstraf.

Voorts blijkt het niet overbodig te zijn om nog even terug te komen op Rom. 13 : 4. Daar wordt van de Overheid gezegd: "zij draagt het zwaard niet tevergeefs; zij staat immers in de dienst van God, als toornende wreekster voor hem, die kwaad bedrijft". In het volgende verband gaat het dan over onze verplichting om onze belastingen te betalen.

Wij moeten hier dan ook niet denken aan Doodstraf, daar is het verband niet naar; 't gaat hier over de "Zwaardmacht" (gladii potestas) of het "Zwaardrecht" (ius gladii), Romeinse uitdrukkingen voor de bevoegdheid van de Overheid tot straffen; verg. bijv. Prof. Dr. H. Ridderbos in zijn Commentaar op Romeinen (1959): "Het 'zwaard' is hier bedoeld als teken van het straffende recht. Het "niet vergeefs" wil zeggen, dat de Overheid daarvan tot handhaving van orde en recht ook metterdaad gebruik maakt en gebruik maken moet". Verg. verder de onder Nieuw-Testamentici hooggeschreven Commentaar op Romeinen van Sanday/Headlam: "The sword is the symbol of the executive and criminal jurisdiction of a magistrate, and is therefore used of the power of puninshing inherent in the Goverment". Zo ook: Kittel Theol. Worterbuch: 't zwaard is gebruikt als "Symbol staatlicher Strafgewalt."

Wel ligt in Rom. 13 : 4 de bevoegdheid van de Overheid om, indien nodig voor de uitoefening van haar "Zwaardmacht", de Doodstraf toe te passen. En hier ligt voor mij het knelpunt van het Wetsvoorstel McGee. Is aanneming van deze Wet een **beperking** van de Overheid in haar uitoefening van haar zwaardmacht, of niet? Ik gevoel mijzelf niet competent, om over deze vraag te schrijven.

Hetgeen me dan brengt tot een laatste opmerking in dit verband.

De tweede criticus in C.C. van Nov. 4th schijnt op het standpunt te staan, dat de onderhavige zaak eerst exegetisch moet zijn opgelost, eer wij naar juristen en psychiaters gaan luisteren over de doelmatigheid van de Doodstraf etc. Dit lijkt mij niet het juiste standpunt. De kwestie van de Doodstraf heeft wel een theologische kant, en dat geeft aan dominees het recht om er over te gaan schrijven, maar deze kwestie heeft ook een juridische en psychologische kant, en dat geeft aan juristen en psychiaters het recht om er het hunne over te zeggen. Het is zelfs in de eerste plaats een **juridische** kwestie, zoals kwesties betreffende het Strafrecht toch in de eerste plaats juridische kwesties zijn. Het enige, dat wij van allen, die er over schrijven, van juristen, psychiaters en theologen, vragen, is, dat zij dat doen in gebondenheid aan de Heilige Schrift, aan Gods openbaring.

Met die reserve voor ogen, hoop ik van harte, dat de zaak van de Doodstraf nu eens wordt losgewerkt uit de enge theologische banden, en wordt gezien in al haar wijde verbanden.

U merkt wel, dat de critiek van de genoemde collega's mij niet bijzonder heeft overtuigd. Misschien overtuig ik hen nu ook wel niet, hoewel ik het tegendeel hoop. Maar laten we als predikanten en kerkvolk toch heel goed zien, dat wij niet voorzichtig en critisch genoeg kunnen zijn in ons Schriftgebruik. Naar mijn gedachte spreekt de Heilige Schrift over de kwestie van de Doodstraf niet in zulke duidelijke termen, die het zouden rechtvaardigen om tegen de mensen en Overheid hier te zeggen: "Zo zegt de Heere"...

De lezer oordele echter zelf, uit wat hij over deze zaak en uit andere, vooral kerkelijke, bladen.

Winston "the Great"

Op 30 November hoopt Sir Winston Churchill zijn 86ste verjaardag te vieren. Hij heeft een sterk bewogen leven achter de rug, speciaal wat betreft de laatste twintig jaar, sinds zijn benoeming tot eerste minister van het Britse Rijk in de donkere oorlogsjaren.

Sir Winston Churchill wordt door vriend en vijand beschouwd als "de grootste man van de twintigste eeuw". Voor de jongere generatie, beneden de 30, is de figuur van Churchill legendarisch als een standbeeld uit een lang verleden, maar voor hen, die nog persoonlijke herinneringen hebben vanaf 1940 is er geen figuur zo groot als "Winston the Great".

Hoewel van adellijke afkomst, stamt Churchill uit een reeks van middelmatige figuren en het leek er alles op, dat hijzelf ook niet boven de middelmaat zou uitkomen. Totdat hij op 65-jarige leeftijd, een leeftijd waarop anderen met pensioen gaan, geroepen werd tot de post van eerste minister van een door oorlog bedreigd land, dat op het punt van instorten stond. En juist toen begon zijn ster te stijgen en werd Winston Churchill — in Gods hand — de redder van de vrijheid der volkeren.

Hij was een bijzonder levendige persoonlijkheid vanaf zijn jeugd; een nazaat van avonturiers, uitvinders, artisten en militairen en boven alles had hij de adellijke moed en zelfbewustheid om er een eigen, individuele mening op na te houden en zich weinig aan te trekken van traditie en conventie. Dat begon eigenlijk al met zijn geboorte, die naar de woorden van zijn grootmoeder "very unconventional" was, nl. in een kleedkamer, waarin zijn moeder vluchtte, toen zij tijdens een danspartij door weeën overvallen werd, en geen kans meer zag, haar slaapkamer te bereiken in het grote Blenheim Palace, dat 250 jaar geleden door de koning gegeven was aan John Churchill, naar wie Port Churchill in Manitoba genoemd is.

Zijn moeder, die zo onverwacht het dansen moest staken om haar eersteling te krijgen, was van Amerikaanse afkomst. Ze was de dochter van de befaamde Leonard Jerome, een man die een ongeregeld leven leidde met speculaties, paardenrennen, jachtschepen en andere dure liefhebberijen. Zijn vrouw, die nog Indiaans bloed in zich had, leefde in die tijd in Parijs met haar drie knappe dochters en was bevriend met Napoleon de Derde.

Toen in 1870 een opstandige menigte Parijs binnentrok en het paleis van Napoleon in brand stak, stond Mrs. Jerome vol interesse toe te zien in een park. En toen bezittingen en huisraad van Napoleon bij opbod verkocht werden, kocht zij een compleet eetservies, waarvan elk stuk een gouden letter N droeg. Dit servies is thans nog in het bezit van de familie Churchill en wordt bij voorkeur gebruikt als er hoge bezoekers uit Frankrijk zijn.

De jonge Churchill was niet bijzonder intelligent en zodoende werd hij voor een militaire carriere bestemd. Hij werd oorlogscorrespondent in de Boerenoorlog maar zat enkele jaren later in het parlement, waar hij in zijn eerste rede zich het ongenoegen van zijn partijgenoten op de hals haalde, door te spreken over de moed van de Boeren. "Dat is precies wat je doen moet om zetels te verliezen", zei Joseph Chamberlain, die toen de meest populaire figuur van de partij was, maar Winston Churchill bekomerde zich niet om politieke winst.

Hij is tweemaal van politieke richting en partij veranderd en heeft geen partij geleid totdat hij 70 jaar was in 1945 en men zegt, dat hij het niet goed leerde voordat hij 75 was in 1950. Hij wandelde in pyjama rond in het Witte Huis van President Roosevelt en liet zich zo fotograferen, hij ontmoette Stalin, gekleed in een shirt met grote bloemen en een enorme strohoed en trok zich nooit iets aan van voorschriften of regels.

Maar toen hij een bezoek bracht aan het gebombardeerde East End van London, huilde hij en een vrouw riep uit: "Look, he really cares, he's crying".

Winston Churchill was een groot staatsman, maar hij was tevens een groot journalist en bezat ook gaven als kunstenaar. Hij is oud geworden in roem, rijkdom, succes en bewondering.

De cynische Engelsman Shaw stuurde Churchill eens twee kaarten voor de première van zijn toneelstukken. Hij voegde er — echt Shaw — de woorden aan toe: "Twee kaarten, één voor u en één voor uw vrienden, als ge tenminste nog een vriend hebt!"

Het verhaal wil, dat Churchill de kaarten terugstuurde omdat hij de avond van de première niet vrij was. Hij schreef, dat hij de tweede voorstelling hoopte bij te wonen "als er tenminste nog een tweede voorstelling komt . . ."

Sir Winston Churchill en zijn vrouw "Clemmie" vierden op 12 September 1958 hun gouden bruiloft.

Ontwikkeling in de Maritimes

Britse tradities zijn waarschijnlijk het sterkst geworteld in Canada's vier Maritieme provincies, Nova Scotia, New Brunswick, Prince Edward Island en Newfoundland. Hier was het, dat de eerste Engelse kolonisten zich omstreeks 1749 in Canada vestigden aan de kust van de Atlantische Oceaan, toen Frankrijk het merendeel van haar Noord-Amerikaans grondgebied aan Groot-Brittannie overgaf.

De Franse kolonisten of Acadians, niet meer dan 2000 in aantal, waren hoofdzakelijk gegroepeerd in kleine nederzettingen langs de Bay of Fundy in wat heden Nova Scotia is. De Fransen hielden Port Royal nog vast en bouwden later het sterkere fort Louisburg op het Oostelijk puntje van Cape Breton Island. Als tegenmaatregel tegen deze bedreiging stichtte Brittannië in 1749 Halifax en deed moeite om Engelse kolonisten naar Nova Scotia te krijgen.

Later, na de Amerikaanse Revolutie, nam de bevolking van deze streek aan de kust in aantal toe door de toevloed van circa 40.000 Loyalisten van het United Empire, van wie de meesten ontheemde Engelsen waren van de New England staten, die praktisch uit de pas gevormde Verenigde Staten gedreven werden, omdat zij tijdens de revolutie trouw aan Groot-Brittannië waren gebleven. Hun aantal was zo groot, dat zij de afzonderlijke kolonies New Brunswick en Prince Edward Island deden ontstaan.

Deze toevloed van Loyalisten hielp het homogene karakter van de Maritimes nog verhogen. Dit werd ook versterkt door het feit, dat deze Atlantische provincies in die tijd afgesneden waren van de overige Canadese provincies door het ontbreken van geriefelijk en voldoend spoorwegvervoer.

De Maritime provincies hadden in het begin zeer zeker niet veel zin om deel te nemen aan de conferenties, die Canada uiteindelijk tot een land maakten, toen de Acte van Confederatie in 1867 getekend werd. In 1876 echter werd er een spoorlijn aangelegd, de Intercolonial, van Halifax naar een punt dichtbij Levis in Quebec. Deze diende om de plaatsen aan Canada's zeekust te verbinden met de rest van het land en gaf tegelijkertijd de middelste provincies de verlangde uitgang naar een Canadese haven aan de Atlantische Oceaan.

De voorstelling, dat de Maritieme provincies dunbevolkt zouden zijn is maar betrekkelijk waar. Drie van deze vier provincies staan bovenaan de lijst wat betreft het gemiddeld aantal inwoners per vierkante mijl, nl. Prince Edward Island met 45.07, Nova Scotia met 30,98 en New Brunswick met 18,77. In vergelijking hiermee heeft Ontario slechts 13,21 inwoners per vierkante mijl en Quebec slechts 7,74 (1951 census).

Het is echter zo, dat de overige provincies enorme gebieden hebben die practisch onbevolkt zijn, terwijl de bevolking in de kleinere Maritieme provincies meer gelijk verdeeld is over de hele oppervlakte. Daartegenover staat, dat zowel Toronto als Montreal in hun Metropolitaanse gebieden meer inwoners hebben dan Prince Edward Island, New Brunswick en Nova Scotia tezamen.

De Atlantische kust en met name de Maritieme provincies ondervonden het eerst de invloed van de Europese pioniers. Er zijn zelfs Noorse sagen die vertellen, dat de Noren het eerst Canada ontdekt hebben, ergens aan de Oostkust en vermoedelijk dus ook niet ver van de plaats, waar de eerste "beschaafde" ontdekkingsreizigers Canada betraden.

Een van de eerste permanente nederzettingen van blanken op dit werelddeel was in de Annapolis Valley van Nova Scotia door Champlain. De stad Quebec werd het centrum van de Franse kolonizatie. De ontwikkeling van ons land begon in deze Maritieme provincies en zolang de dagen van het zeilschip duurden stond dit gebied in het teken van bedrijvigheid en welvaart. Maar sinds de eeuw van de machines zijn intrede heeft gedaan en het vervoer van mensen en goederen versneld kon worden met treinen en stoomboten, is dit sterk veranderd.

Het zwaartepunt van de economie komt meer op de industrie te liggen en hierin staan deze Oostelijke provincies op een lager productief peil dan dat, wat in andere delen van het land bereikt wordt. Er zijn verscheidene redenen voor deze minder rooskleurige toestanden. Met zeer beperkte natuurlijke hulpbronnen en een betrekkelijk kleine bevolking van 2.000.000 kunen de Atlantische provincies slechts een zeer beperkt aantal industrieën in stand houden. Bij gevolg trekken de Maritimers Westwaarts op zoek naar werk, en het daaruit voortvloeiende feit, dat de thuismarkt kleiner wordt, maakt elke voorgestelde uitbreiding van industrie oneconomisch. Producten van Quebec en Ontario nemen de markten van de Maritimes geheel in beslag en het geld gaat weg uit dit deel van Canada, in plaats van dat het helpt daar industrieën op te bouwen en bij te dragen tot meer werkgelegenheid voor de bevolking. De hoge kosten van spoorwegvervoer maken het ook moeilijk voor de producten van de Maritimes om te concurreren op de markten in de rest van Canada.

In een poging om enige van deze problemen op te lossen werd ongeveer zes jaren geleden de Atlantic Provinces Economic Council opgericht op initiatief van Hugh John Flemming van New Brunswick, die eertijds premier van deze provincie was en onlangs tot Forestry Minister van de regering te Ottawa benoemd werd. Het doel van de Council is de welvaart tot de Maritimes te helpen doen terugkeren door de industrie en handel van de streek nieuw leven in te blazen. De nadruk wordt gelegd op de noodzakelijkheid, dat de zakenmensen van de Maritimes hun bedrijven moderniseren en op nieuwe markten afgaan in het Noorden en op militaire bases van de Verenigde Staten in Newfoundland. Men hoopt ook, dat de Atlantic Provinces Economic Council de Maritimes een politieke stem zal geven, die zij nooit eerder gehad hebben.

Vijftig jaar lang heeft de Maritimer bitter geprotesteerd tegen zijn lot. Hij gaf de begerige kapitalisten van "Upper Canada" de schuld van zijn tegenslag zonder ooit een werkelijk vastberaden stap te ondernemen om hier iets tegen te doen. Handel en industrie, voor zover die aanwezig waren, bleven van weinig betekenis en ondoelmatig. Ondertussen was men jaloers op de politieke sterkte van de prairiefarmers welke ruimschoots hulp van de regering wisten los te krijgen. Maar zelf wist men in de Maritimes geen politieke kracht te ontwikkelen omdat er onenigheid heerste en gebrek aan doelbewuste vastberadenheid.

Maar dit gaat allemaal veranderen. Door de Atlantic Council en door regelmatige bijeenkomsten van de premiers van de vier provincies heeft het gehele gebied een nieuw besef van saamhorigheid gekregen.

De Council is om twee redenen belangrijk. Allereerst krijgen de Maritieme provincies er een politieke stem mee welke zij tevoren nooit hebben bezeten. Het is — hoewel niemand het zo zou willen zeggen — een uitstekende knockploeg tegenover een traag parlement. Langzamerhand vergadert dit gebied zich de kracht om door te breken naar de federale regering, zodat maatregelen genomen kunnen worden, die al lang geleden werkelijkheid geworden zouden zijn als de Maritimes georganiseerd waren geweest naar het voorbeeld van de prairieprovincies.

De tweede reden, waarom de APEC van belang is voor Oost Canada is, dat hierdoor een nieuwe geest van leven en ondernemingslust gebracht wordt in het zakenleven. De bedrijven van handel en industrie krijgen een aansporing om te moderniseren en in een gezamenlijke inspanning de concurrentiestrijd aan te binden met de overige delen van het land.

Nieuwe afzetgebieden in het Noorden en op de militaire bases zijn mede een gevolg van het werk van de APEC. De leden krijgen voortdurend een aansporing over te gaan tot de daad, als zij verbetering van de toestand wensen. Don Jamieson, de vice-president van de Newfoundland Broadcasting Co., zei dit ervan: "We moeten niet menen dat verbetering van de vrachttarieven ons kunnen redden als wij blijven zitten met bedrijven, die passen in de tijd van paard en wagen, inplaats van in de moderne geautomatiseerde maatschappij. We moeten de moed hebben om ons in te zetten in de plaats waar we tot nog toe onze mond gehad hebben". Deze bloemrijke taal wordt door de zakenman in de Atlantische provincies niet misverstaan.

Wanneer de leden van de APEC spreken over hun organisatie, mogen zij het graag zo voorstellen, alsof de Council een middel is, waardoor de Maritimes zich aan zijn eigen schoenveters uit de modder zal trekken, zonder weldadigheid te vragen. Onmiddellijk daarop zal men wijzen op de noodzakelijkheid van steun van de regering. De meeste nadruk wordt daarbij gelegd op de noodzaak van federale subsidies om de transportkosten te verminderen teneinde het de Maritimes gemakkelijker te maken te concurreren met de rest van Canada. Verder gaat het verlangen uit naar kapitaal, in de vorm van leningen of belastingverlaging, om de industrie te steunen en zodoende meer werkgelegenheid te scheppen.

Niemand schijnt er op te wijzen, dat subsidie op de vrachtkosten zulke verstrekkende gevolgen heeft. Als deze subsidie groot genoeg was om nieuwe industrievestigingen in de Maritimes aan te moedigen zou het gevolg zijn, dat elk jaar meer subsidie nodig was omdat er dan telkens meer vracht te vervoeren zou zijn van de Oostelijke industrie naar de consumptiegebieden in het binnenland.

Deze overweging wil niet zeggen, dat de gevraagde steun aan de Maritieme provincies onthouden zou moeten worden. Reeds te lang heeft men hier met een laag welvaartspeil genoegen moeten nemen. Stellig zal de APEC blijven voortgaan, invloed ten goede uit te oefenen en de rest van Canada wenst de dappere provincies aan de Atlantische kust succes op haar weg naar grotere politieke en economische sterkte.

"Nieuwe electriciteitswerken stimuleren de industrie".

De felste strijder — soms wel wat te fel — voor de ontwikkeling van de Atlantische provincies is premier Joseph Smallwood van Newfoundland, die in een radio-rede de Diefenbaker-regering beschuldigde van "verraad".

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
6 Victoria St., Blenheim, Ont.

Prayers for our children

by Mrs. C. Witt

When we were in Ontario recently, the mother of four little children asked me for some simple children's prayers in the English language. Since I neglected to get her address, I decided to reach her through the Women's Page. I hope you will benefit from these suggestions, Trix! I'm certain such prayers for children have appeared on this page before, but these may bear repeating. Perhaps we did not need them at the time we read them, or it may be that we forgot to save them. At any rate couples continue to form families and in such families the time comes when the first prayer must be taught to the little ones.

To be a father or mother is a great responsibility. Children so naturally follow the examples of their parents. If we long for them to live prayerful, trustful, Christlike lives, we must be an example to them, in every way, also in our prayers, wherein we give evidence of our trust in our heavenly Father. We must lead them by word as well as by precept.

How natural and easy it is for children to pray. To them it is the most usual thing in the world to pray to a God who listens to and answers their needs. How precious it is to see them close their eyes and repeat the words after mother and end with a joyous Amen. They accept without a question the need and power of prayer.

But though prayer seems very natural to our little ones, they must be guided in their prayer life, for they are sinners. They must be taught *what* to pray. For prayer is more than a desire, a feeling. It is more than the burden of a sigh. Thoughts must be expressed. So it becomes the responsibility of Christian parents to teach their children what to pray, as well as how and when to pray.

We have the good custom of having prayers before and after meals. Children are also taught to pray before they go to sleep at night. What a precious time for mother to spend a few moments of conversation and fellowship with each of the children before she tucks them in and leaves them with a good-night kiss! As they grow older don't neglect to teach them to add special requests and expressions of thanks in words of their own. Help them to pray for others as well as to confess their sins.

I wonder how many children, and grown-ups too, pray upon awakening each morning, thanking God for His care in the night and asking for a blessing upon the new day? A day begun with God will surely not leave Him out of the experiences of the day.

Here, then, are some suggested prayers. May they be a help to our mothers as they train their children also in the delicate and gentle art of prayer.

MORNING PRAYER

Father, we thank Thee for the night
And for the pleasant morning light;
For health and friends and loving care,
And all that makes the world so fair.
Amen.

EVENING PRAYER

(Teach the first verse when the child is very little. Add the verses as it grows older.)

1.

Jesus, tender Shepherd, hear me;
Bless thy little child tonight;
Through the darkness be Thou near me,
Keep me safe 'till morning light.
Amen

2.

All this day Thy hand has led me,
And I thank Thee for Thy care;
Thou hast warmed me, clothed me, fed me;
Listen to my evening prayer.
Amen

3.

May my sins be all forgiven,
Bless the friends I love so well;
Take me when I die to heaven,
Happy there with Thee to dwell.
Amen

PRAYER BEFORE MEALS

God is great and God is good,
And we thank Him for his food;
From His bounties we are fed,
Give us, Lord, our daily bread.
Amen

(or an other suggestion)
Come, Lord Jesus, be our Guest;
May this food by Thee be blest;
May our souls by Thee be fed
Ever on the living Bread.
Amen

PRAYER AFTER MEALS

We thank Thee, dear Lord Jesus,
That Thou our Guest hast been;
O be Thou with us ever,
And save us from all sin.
Amen

(Or you might like this one)
We who sit together here,
Wish to thank Thee, Father dear,
For Thy loving, tender care
Found about us everywhere.
Amen

De bloem van de Provincie

Manitoba

(Canadian Scene) — In het vroege voorjaar is in het Oosten de eerste veldbloem, die half verborgen tussen de dode bladeren van de bosgrond te voorschijn komt, de Hepatica, terwijl in het Westen in het vroege voorjaar de droge kanten van de weg en het bos herschapen worden door uitgestrekte velden Pasqueflowers, Anemone patens. Het tere paars-blauw van de bloem, die het embleem van Manitoba is en die in grote overvloed groeit, bedekt het land als een laag-hangende mist. Deze plant is zeer geliefd om zijn aestetische schoonheid en heeft vele namen: Prairie Smoke, Wild Crocus, Gosling Plant. Volgens het oude Grieks en Latijn betekent het woord anemoon "geschud in de wind". Vandaar dat deze plant ook wel de naam Wind Flower gegeven wordt.

De bloemen van de Pasqueflower met de zachte bloembladen worden tegen dat het seizoen zo ver is, gevolgd door de vruchten van de plant. Deze vruchten zijn zaden met lange, witte, gevederde staarten.

De bloemen van de Pasque-flower staan elk apart en zijn een halve inch lang en komen voor in blauwe, zacht lila en witte kleuren. De gekleurde kelkbladen, die de in het oog vallende bloem vormen, zijn bedekt met zijde-achtige haren, evenals de gehele plant. De bloem staat recht op en komt uit voor de bladeren en bevindt zich als een enkele, schitterende bloem aan het eind van de steel.

Uw Eigen Huis

De ton van Griek Diogenes
dat flatje op verdieping zes;
het huisje aan de waterkant,
de bungalow aan 't Noordzee-strand.
Het Witte Huis, het Vaticaan,
de wigwam van een Indiaan,
de iglo van een Eskimo
een bamboehut bij Tokio
het Prado of Paleis Soestdijk . . .
Niets is Uw eigen huis gelijk.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar eerste man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelde temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Maar ze werd opnieuw weduwe toen dominee Bogardus schipbreuk leed op een tocht naar Holland.

(41)

— Ach wat, zei oom Govert. — Dat duurt nog zo lang. Laat hem maar met mij mee terugvaren — ik lever hem over een maand weer bij moeder Anneke af.

De jongen sprong van zijn stoel en greep Goverts handen.

— Mag het, moeder? Mag het?

Moeder Anneke zag Govert dankbaar aan. Hij wendde zijn blik af.

Een paar dagen later stapte Van Slichtenhorst binnen met de boodschap, dat hij dezer dagen land ging kopen van de vrouw van Katskil.

Hij bracht zijn zoon Gerrit mee, die zich toelegde op het leren van de taal der wilden.

Van Slichtenhorst wendde zich tot mij, met de vraag of ik lust had zijn zoon bij het onderhandelen met Apien als tolk te willen bijstaan.

De volgende dag kwam Gerrit mij halen.

Reeds van ver hoorden wij het gekakel van Apiens zeven vrouwen die hij, zoals gewoonlijk, meebracht om het er goed van te nemen.

Wij vonden Margaretha ten einde raad, want de wilden hadden zich in het patroonshuis genesteld of zij er voor goed zouden blijven. Ook hadden sommigen der vrouwen hun kinderen meegebracht, die over de vloer kropen.

Ik bemerkte al spoedig, dat Van Slichtenhorst de nodige tact had met deze wilden om te gaan en van dat ogenblik af was ik hem meer genegen dan voorheen.

Nog altijd dacht ik met dankbaarheid terug aan kapitein David de Vries, die mij met hen had leren omgaan, zonder vrees en zonder achterdocht.

Men moest hen strikt eerlijk behandelen.

Nu het zomer was, droegen de mannen slechts een lap voor hun schamelheid en liepen de kinderen tot veertien jaar geheel naakt.

Apiens vrouwen, die met wellust het lichte bier dronken dat Margaretha hen inschonk, droegen lang haar, dat zij, tesamen gebonden, op de rug lieten hangen. In hun oren hadden zij een gat, waarin een streng Seewan was bevestigd. Hun gezichten waren geschilderd met rode en blauwe verf. Margaretha hield de deur open, want hun lucht was sterk. De wilde die mij werd aangewezen als Skivias (oftewel Apien) zag er fraai uitgedost uit. Hij had aan beide zijden van zijn hoofd een streek haar van voorhoofd tot nek, drie vingers breed, als een hanekam. Zijn voorhoofd glom van berensmeer en zijn ogen verrieden dat hij een slimme wilde was, die zijn bemiddeling goed zou laten betalen.

— Hij is hier al drie maal geweest om aan te kondigen dat hij met zijn vrouw zou komen. En telkens heeft hij het er goed van genomen, vertelde Van Slichtenhorst.

Ik probeerde enige woorden met hem te spreken om gewaar te worden of ik hem zou kunnen verstaan.

Ik zei: Rockste — goede vrienden, waarop hij mij aanstonds de hand schudde. Vervolgens wees ik enige lichaamsdelen aan, waarbij de vrouwen in een kring om mij heen kwamen staan en luide hun bijval betuigden: Anonsi — hoofd! Ochochta — oren! Osnotsa — handen. Onatassa — vingers. Toen het ijs gebroken was begon Apien onmiddellijk om atsochwat en canonon, tabak en pijp te vragen. Van Slichtenhorst, die opdracht had bij voorkomende gelegenheid het patroonschap uit te breiden door de aankoop van nieuwe landstreken, had reeds eerder, kort na zijn aankomst, door bemiddeling van Apien, de Paepsikeneeskil met twee watervallen gekocht, ten dienste van de zaagmolen van Jacob Gardenier, alias Jacob Flodder.

Nu deed zich een nog betere zaak voor. De oude Cornelis Theunisse had in '46 van Kieft het recht weten te verkrijgen een kolonie aan de Katskil te beplanten, als beloning voor de moeite die hij zich getroost had om bij de vrede van '45 de Hollandse krijgsgevangenen levend uit de handen van de Indianen te krijgen.

Van zijn recht had hij geen gebruik gemaakt, hoewel meer dan één kolonist het land zou willen bewerken. Van Slichtenhorst zag er iets in en zond een bode aan Skivias. Naar gewoonte was Apien enige dagen later de komst van zijn gezin komen aankondigen. Hij bleef twee dagen in het patroonshuis rondhangen en liet zich bedienen met het lekkerste eten dat Margaretha kon klaarmaken.

Een week later kwam hij weerom met zes of zeven vrouwen.

— Ruik toch eens! kreet Margaretha. — Wat een lucht, wàt een lucht! Hoe is het mogelijk, dat menselijke wezens zó kunnen stinken....

Ik kwam de volgende morgen terug en vond Apien, die zich temidden van vrouwen en kroost opnieuw ijverig te goed deed aan zwart bier. Het licht en middelbier had hij reeds versmaad. Ook verlangde hij drie kroezen brandewijn per dag!

Van Slichtenhorst was zo verstandig hem niets te weigeren, hoewel zijn huis op een varkenskot ging gelijken. Hij vertelde mij dat hij de onkosten van deze "vereringen" in rekening mocht brengen. Evengoed was het voor zijn gezin een straf om die rumoerige en vraatzuchtige volkje te herbergen.

Gedachtig aan de kortzichtigheid van Willem Kieft, die alles had bedorven door te schriele geschenken, prees ik zijn beleid.

— En dan is dit nog maar het voorspel. Apien komt nu alleen nog maar de komst van de Vrouw van Katskil aankondigen.

Ik was benieuwd naar de eigenares van Katskil, omdat het niet zo vaak voorkwam dat een Indianenvrouw zich eigenares kon noemen van een groot grondbezit.

Het was Apien zelf die mij opgewonden kwam halen, toen de Vrouw van Katskil in het patroonshuis was aangekomen.

Het verwonderde mij nauwelijks dat zij zich in weinig onderscheidde van Apiens vrouwen. Immers is het een veel voorkomende zaak, dat de oversten der wilden er uitzien als de armste onder hen. Dat zij met macht bekleed was, bleek ons uit de wijze waarop zij haar zaken behandelde.

— Zeg aan de Wijde Broeken, dat de Vrouw van Katskil thans is aangekomen om het land te verkopen aan de mannen, die over het grote water zijn gekomen.

Toen begon het loven en bieden.

Van Slichtenhorst opende een kist en haalde er een rol duffel uit van zeventien pond.

De Vrouw van Katskil trad naderbij en betastte het met haar hand. De vrouwen van Apien kakelden als kippen, doch zij hadden hun deel reeds ontvangen.

Gerrit van Slichtenhorst legde op een wenk van zijn vader drie messen neer. Toen trad Margaretha nader met tien vaam geregen Seewan.

— Zeg aan de Wijde Broeken dat de Vrouw van Katskil ook Supahoof haar zoon heeft meegebracht.

Apien riep een jongen naderbij wiens enige bedekking een klootlap was.

— Geef hem een hemd, zei ik.

Margaretha zocht in de kist van haar vader en trok de jongen een hemd aan.

Het was een plechtig ogenblik, waarbij zelfs de wijven van Apien zich stil hielden.

Toen de Vrouw van Katskil haar zoon zag, gekleed in een hemd van de Wijde Broeken, knikte zij de jongen toe.

Ook dominee Megapolensis was nu aangekomen, benevens de Raad van Bestuur van Rensselaerswijck.

Opnieuw werd er een vat bier opengeslagen, waarna de Vrouw van Katskil in een ernstig twistgesprek geraakte met drie wilden die, naar ik vermoedde, haar verwanten waren. De twist bedaarde eerst, toen Van Slichtenhorst aan de drie messen er nog een toevoegde.

Eindelijk kon het contract worden getekend, zonder dat het land was gezien of gemerkt.

De wilden bleven nog twee dagen in het patroonshuis en vertrokken niet voor dat Apien het gehele huis had doorsnuffeld en alle vaten en flessen ledig had bevonden. Om het afscheid wat vrolijker te maken, liet Van Slichtenhorst nog een vat bier aanrollen.

Het was zes dagen geleden dat het patroonshuis door de wilden was bezet.

Toen zij waren vertrokken, begon Margaretha aanstonds het huis uit te zwavelen.

(Wordt vervolgd.)

Terugblik met Rev. Hoekstra

De vader der "Nieuwkomers"

Zelden is een artikeltje met zoveel plezier geschreven als dit! We gaan n.l. bij het terugblikken tevens iemand in het zonnetje zetten, die hier al vaak terloops genoemd werd, maar toch achter de schermen bleef: Rev. Peter J. Hoekstra, die men met recht de vader der na-oorlogse immigranten kan noemen. Hij zal wel tegensputteren als hij dit leest, want hij is een zeer bescheiden man, maar daarvan trekken we ons nu eens niets aan!

Vlak na de oorlog, in 1946, kwam er in Chatham een boekje van de pers, dat de weidse titel torste: "De Gids, vertrouwbare inlichtingen over kerkelijke en maatschappelijke toestanden in Canada." Het was uitgegeven door de synodale emigratie-commissie van de Chr. Reformed Church. De voorzitter van deze commissie is Rev. Hoekstra.

Hij gaf me het boekje mee ter inzage, toen ik hem bezocht in Calgary. Bij het afscheid waarschuwde hij met een twinkel in zijn ogen: "Denk erom, dat U niet lacht om de taalfouten, die we erin gemaakt hebben, ons Nederlands was al een beetje roestig!" Nu, ik heb af en toe wel even geglimlacht bij het doorlezen. Wat denkt U b.v. van melkerijen met "melking machines", van "electrischeteit met al haar gerieven", van een Holstein Frisian koei" en van (harnekkige) z-z-zuikerbieten? Met zulke grappige foutjes staat de Gids vol, maar de immigrant, die er hard om lacht moest eens kunnen luisteren naar het mengsel van Hollands en Engels, dat hij er zelf onbewust uitkraamt . . . Over dit interessante boekje straks meer.

Rev. Hoekstra is een man van milde humor en bescheidenheid. Dit laatste is een lastige eigenschap, als je over hem schrijven wilt. Na ons gezellig onderhoud was er nog niet veel over hemzelf aan het licht gekomen. Maar er leiden meer wegen naar Rome: anderen waren maar al te bereid om wat over hem en zijn werk te vertellen. (En dat had U niet gedacht, dominee!)

Rev. Peter J. Hoekstra werd predikant in 1927, toen hij zijn ambtsbediening aanving als Home Missionary in Vancouver. Negen jaar later accepteerde hij een beroep naar de States, maar het beviel hem blijkbaar toch niet helemaal bij de Zuiderburen. In 1944 kwam hij weer naar ons land en werd pastor van Nobleford, een der kerken, die U juist via C.C. bezocht hebt.

Het einde van de oorlog bracht al spoedig het begin van de enorme stroom immigranten uit Europa. Rev. Hoekstra was een der eersten om in te zien, dat hier voor de Christian Reformed Church een taak lag. Mensen van hetzelfde geloof, losgeslagen van hun vertrouwde omgeving en zoekend naar een beter bestaan in een vreemd land, moesten een geestelijk onderdak hebben. Wat een zware verantwoordelijkheid voor zijn kerk, maar ook . . . wat een mogelijkheid om de zwakke reformatorische gelederen in Canada te versterken! Hij liet het niet bij gedachten, maar gaf zich dadelijk volledig voor dit grootse werk.

Voorin de Gids is een foto opgenomen van de toenmalige synodale emigratie-commissie. Hierop staan de mannen, wier namen onder onze immigranten in de jaren sinds 1946 bekend werden: Rev. Hoekstra, Mr. J. Vander Vliet, Rev. A. Disselkoen (later Home Missionary voor Manitoba en West Ontario), Mr. J. Wyenberg, Mr. L. Kool, Rev. J. M. Vande Kieft (Home Missionary at Large), Mr. J. Vellinga.

Weet U hoe het hier was in 1946? Misschien hebt U, net als ik, met dit boekje niet eerder kennis gemaakt. Dan hebt U werkelijk iets gemist, want het is nu een museumstuk geworden, zo zijn de toestanden in die korte tijd veranderd. Ongelooflijk! Om U ook te laten meegenieten hierbij een paar grepen uit het hoofdstuk "Feiten en Ervaringen uit het leven van Nederlandsche nederzettingen". En denk aan de waarschuwing van Rev. Hoekstra . . .

VANCOUVER: De landelijke omgeving geeft goede gelegenheid voor immigranten om zich hier te vestigen. De prijzen van land met inbegrip van gebouwen kosten van $400 tot $600 per akker. Ambachtslieden zooals timmerlui, ververs, monteurs, verdienen een flink loon van $1.00 tot $1.50 per uur. Voor plaatsing van ambachtslieden is er overvloed van gelegenheid. (Ach, die goeie ouwe tijd!)

ABBOTSFORD: Wij hebben hier geen kerk, doch behoren bij de Chr. Gereformeerde kerk van Sumas, Washington in de V.S. Onze groep bestaat uit 20 gezinnen. Onze wens en bede is, dat ook wij een deel van de emigranten mogen ontvangen. (Wens vervuld, Abbotsford heeft nu een eigen gemeente, groot 120 gezinnen).

HOUSTON: De veeteeld bestaat uit koeien, varkens en schapen. De room gaat naar de zuivelfabriek, de vette beesten naar de slachthuizen. Voor families met jongens 14 tot 19 jaar oud is er een toekomst hier. Die jongens kunnen werken in de houtzagerijen en tegelijkertijd het boerenbedrijf leren. Personen met weinig kapitaal hebben hier geen moeylijkheid om te beginnen, wat natuurlijk niet uitsluit, dat een man met geld hier altijd terecht kan. (!)

EDMONTON: Lonen zijn hooger dan ooit tevoren, ambachtslui van 85 cent tot $1.10 per uur, gewone arbeiders 65 cent per uur. Het land is duur en kost van $50 tot $100 per akker met gebouwen. Het is moeilijk om een boerderij te huren. Er is echter een district ongeveer 150 mijlen van Edmonton, waar een Kolonie kan worden begonnen. (Nou, waar was dat?) De Christelijke Gereformeerde Kerk telt 54 gezinnen. Wij hebben ook een Christelijke schoolvereniging, doch nog geen eigen school. (Is terecht gekomen. Momenteel zijn er twee grote scholen, vijf kerken en een zesde in oprichting!)

MONARCH-NOBLEFORD: Wat het beste is voor immigranten, is te werken in de zuikerbieten. Alberta heeft ongeveer duizend zuikerbietenwerkers nodig, gevraagd word voor Nederlanders. Vrije woning en stal voor een koei en tuin worden erbij ingerekent. De meesten, die zich hier met vlijt aangeven, zijn na eenige jaren eigenaars van land en vinden een goed bestaan. (Inderdaad, zo is het velen gegaan. Maar vlijt alleen was niet genoeg, men moest daarenboven doorzettingsvermogen hebben en zo taai zijn als een slingerplant!)

LACOMBE: De Rocky Mountain House district is 80 kilometer ten Westen aan een hoofdweg. Daar houd de regeering veel land, waar vroeger de boomen zijn geveld voor timmerhout en waar ander land begroeid is met struikgewas. Hier is ruimte voor Hollandsche immigranten met weinig kapitaal en die niet bang zijn van werk. Wij zijn met de regeering in contact over dit land en hopen spoedig de uitslag mede te deelen. (De uitslag was gunstig en de immigranten waren niet bang. Momenteel is te Rocky een zelfstandige kerk, die 53 gezinnen telt!)

WINNIPEG: In 75 jaren groeide het van een handelspost met eenige huizen tot een wereldstad met 250.000 inwoners. Electrificatie op het platte land gaat met groote schreden vooruit. Tuinderijen dicht bij de stad en goede grond zijn $200 tot $300 per akker, zonder gebouwen $50. Melkerijen een 12 mijlen buiten de stad met gebouwen $30 tot $40 per akker. De Christelijke Gereformeerde kerk te Winnipeg werd georganizeerd in 1908. Tot op heden is er geen christelijke school, de wensch bestaat om zo spoedig mogelijk tot de oprichting te komen. (De kerk te Winnipeg telt momenteel 150 families. And what about that school, folks?)

CHATHAM: De provincie Ontario telt 5 (zegge vijf) gemeenten. Wij kunnen gemakkelijk 200 immigranten plaatsen in het boerenbedrijf, als men in het voorjaar komt meer. Een gehuwd man kan $900 tot $1200 per jaar verdienen met vrije woning. Ook in de stad is er overvloed van werk in de fabrieken of als ambachtsman b.v. in het bouwbedrijf tegen hooge loonen van 75 cent tot $1.25 per uur.

SARNIA: Getrouwde boeren kunnen genoeg werk vinden op boerderijen. Ongetrouwde betrouwbare boerenknechts verdienen ongeveer $40 tot $50 per maand met inwoning. (Ja, wie treft een combinatie van eigenschappen gevraagd, die je in boerenknechts zelden aantreft!)

HAMILTON: De bloemen- en bloembollencultuur worden reeds door eenige Hollanders in de omgeving beoefend. Het zou weinig moeite kosten een 40 tot 50 ongetrouwde mannen zoodanig op boerderijen te plaatsen, dat kerkbezoek mogelijk is. Een stad als Hamilton biedt uit den aard der zaak uitnemende gelegenheid tot werken en voor ambachtslieden. De loonen zijn vooral hoog voor metselaars en timmerlui. De Gereformeerde kerk telt 32 gezinnen. Een christelijke schoolvereniging heeft plannen om eerlang te komen tot het stichten van een school. (Die plannen zijn eerlang uitgevoerd. Momenteel heeft Hamilton 436 gezinnen in drie kerken. Verder zijn de vijf gemeenten van Ontario er inmiddels, als ik me niet vergis, 76 geworden!)

In het hoofdstuk "Gronden en beginselen voor christelijke emigratie" wordt gezegd: "In het licht van God's Woord is het verlaten van iemands vaderland eene daad, welke Zijn goedkeuring kan wegdragen. Bij de patriarch Abraham zien wij hoe God zelf aanleiding gaf tot emigratie voor een speciaal doel, namelijk dat emigratie dienstbaar zou zijn in de vervulling van het verbond der genade. De Pelgrim vaders, die in het jaar 1620 in Amerika aanlanden, waren bezield met dit hooge geestelijke ideaal, als ook met het vooruitzicht op meer sociale en staatkundige vrijheden. Wanneer gij in dit nieuwe land arriveert, dan vertrouwen wij dat gij, zoekende naar maatschappelijke verbetering ook bezit deze pelgrim-bezieling en verwacht de stad, die fondamenten heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is."

De Gids besluit met de woorden: "Het emigreren naar een ander werelddeel is een groote stap. Het eischt een biddend overdenken om te komen tot een Gode welbehagelijk besluit. Alleen hij, die BIDT EN WERKT, mag gelooven in — en vertrouwen op — de zegen des Heeren, ook in Canada."

In de loop der achter ons liggende jaren is er al veel gezegd en geschreven over ons kerkelijk werk onder de immigranten. Natuurlijk is het niet vrij van fouten en gebreken en is het wel eens ontspoord. Maar het doet goed om hier nadrukkelijk te kunnen constateren, dat het vanaf

(Vervolg op pag. 7)

Contact gezocht

Wij zoeken contact met de familie J. Hummel, gewoond hebbende te Lethbridge, Alta, (Gen. Del.) H. Meyering, 120 Metcalfe St. Strathroy, Ont.

Rev. P. J. Hoekstra

(Vervolg van pag. 6)

het begin op een zuivere basis geplaatst was. Want wijzer en nuchterder woorden dan de bovenstaande zijn over emigratie niet gesproken!

In de jaren 1944 tot 1949, toen Rev. Hoekstra dus pastor van de Nobleford Church was, reisde hij al veel om op diverse plaatsen de nieuwkomers te helpen. Eens, het was in de zomer van 1948, wilde hij zijn vacantie gaan doorbrengen in Brooks. Maar op verzoek van zijn vrouw en kinderen werd dit plan op het laatste ogenblik veranderd. Met van wanhoop vertrokken gezichten smeekten zij: "Alsjeblieft Dad, laten we nu ergens heengaan, waar het *rustig* is. Alles wat je hoort, is immigranten, immigranten . . . !"

Een jaar later echter zaten zij pas goed in de boot, want toen nam Dad een benoeming aan tot Home Missionary voor Alberta. Naast zijn werk voor de immigranten in geheel Canada belastte hij zich dus met de speciale zorg voor een bepaald gebied. Vele zijn de gemeenten, in welker oprichting Rev. Hoekstra sedertdien een hand gehad heeft. Tot 1953 woonde hij in Lethbridge, later in Calgary. Al spoedig bleek, dat dit werk voor één man veel te zwaar en te uitgebreid was, dus kreeg hij na een jaar assistentie van Rev. John Hanenburg, die Noord Alberta en Rev. G. Van Laar, die Centraal Alberta van hem overnam. Sinds 1959 is hij weer de enige Home Missionary in onze provincie.

Veel heeft Rev. Hoekstra gereisd voor zijn immigranten, per car en in de winter soms per trein. Zelfs ging hij naar de verstrooide "schapen" in het binnenland van British Columbia, te Windermere, Kimberley etc. Hij werd een bekende en geliefde gast in de meest afgelegen streken. Toen hij eens, in de winter van 1949, te Neerlandia ging preken, werd hij bij de oldtimers daar aangekondigd als "de verstrooide predikant onder de immigranten". (Hij vindt zelf, dat er wel wat in zat, in die betiteling).

Zijn langste dienstreis maakte hij echter in 1952, toen hij naar Nederland vertrok. Tijdens deze trip heeft hij het bestaan om zijn geliefde immigranten en hun jonge kerken te helpen aan wat ze hier zo hard nodig hadden: een dominee. Hij bezocht overzee verscheidene predikanten en mede door zijn invloed en voorlichting kwamen enkele in 1953 voorgoed naar Canada. Ik noem slechts Rev. B. Nederlof, eerst te Houston, B.C. nu te Edmonton, Rev. D. J. Scholten, eerst te Lethbridge nu te Brantford, Ont., Rev. John Van Harmelen, eerst te Brampton nu te Oshawa, Ont. Deze trip bleek dus een muis met een lang, lang staartje!

Ook onderweg mocht hij voor anderen nog veel betekenen. Hij kwam met Rev. Vande Kieft terug per "Zuiderkruis" en de immigranten, die toen aan boord waren op weg naar het onbekende Canada, hadden een grote steun aan hem en aan Rev. Vande Kieft. Zij spreken nu nog met genegenheid over deze beide Home Missionaries, die hen een hart onder de riem staken daar "op d' ongewisse baren van d' oceaan". Dit laatste kunt U letterlijk en figuurlijk nemen, als mede-immigrant weet U er alles van, nietwaar?

De laatste jaren diende Rev. Hoekstra de kerken van High River, Bellevue en Bowness-Montgomery bij Calgary. Laatstgenoemde gemeente, geïnstitueerd in 1956, heeft pas, in de eerste week van November, haar eigen predikant, Rev. C. Padmos uit Nederland gekregen. Blijft dus voor Rev. Hoekstra nog het werk in twee gemeenten, die beiden te klein zijn om een eigen pastor te kunnen onderhouden.

Het huis, dat de Hoekstra's te Calgary bewonen, is het eigendom van de Home Missions Board. Kortgeleden is er een bod op gedaan en er is sprake van verkoop, omdat Rev. Hoekstra na de aankomst van Rev. Padmos geen werk meer in Calgary heeft. De Classis Zuid Alberta zal nu aan de Home Missions Board voorstellen om hem voor de duur van een jaar te benoemen te Bellevue, waar men hem met open armen zal ontvangen.

Ll. September waren Rev. en Mrs. Hoekstra 40 jaar getrouwd, dit was een dag van grote vreugde. Mrs. Hoekstra's gezondheid laat al geruime tijd te wensen over en het is te begrijpen, dat haar man uitziet naar de dag, dat hij meer tijd thuis kan doorbrengen. In het najaar van 1961 hoopt Rev. Hoekstra met emeritaat te gaan. Voor hem zal geen opvolger komen. Na zijn lang en trouw opzienerschap over de verstrooide immigranten, kan hij echter het werk gerust neerleggen, in het weten, dat zij nu hun geestelijk onderdak in Canada gevonden hebben. Het is de wens van velen onder hen, dat zijn levensavond rijk en gezegend mag zijn!

Tini Van Ameyde

HOLLAND LIFE zes jaar in Canada

Op 15 november was het zes jaar geleden, dat Holland Life Insurance Society Ltd. — het Canadese bedrijf van de Hollandsche Societeit van Levensverzekeringen N.V. Ao 1807 — haar werkzaamheden in Canada begon. Het verzekerd bedrag is thans $45,000,000, 32% hoger dan een jaar geleden, terwijl het premie-inkomen steeg met 25% tot $602,000.

Het hoofdkantoor is in Toronto gevestigd in het "Holland Life Building", 1130 Bay Street, en er zijn nu acht bijkantoren in de provincies Ontario, Quebec, British Columbia en Alberta. Het bijkantoor Hamilton heeft zich in de afgelopen zes jaar dusdanig ontwikkeld, dat de maatschappij aldaar tot aankoop van een kantoorgebouw is overgegaan; het adres is 20 Tisdale Street South.

De Directie in Canada bestaat uit: Mr. J. C. Tupker, General Manager; D. E. McLeod, B.A., LL.B., Assistant General Manager en A. de Hullu, Math. Drs., Actuaris.

Aangezien Holland Life zich in de afgelopen zes jaar met zoveel succes ontwikkeld heeft, werd in de loop van dit jaar een Canadian Advisory Board in het leven geroepen, welke een tweeledige taak heeft, zowel het steunen van de Directie in Canada als het adviseren van de Directie van de Hollandsche Societeit in Nederland. Tot leden van de Canadian Advisory Board werden benoemd:

Alex. McD. McBain, President, United Accumulative Fund Limited, Toronto; T. S. Johnston, President, Interprovincial Pipe Line Company, Toronto; Roger DeSerres, B. Com., President, Omer DeSerres Ltee, Montreal.

Conflict met Sinterklaas

-Laat Sinterklaas maar in de kamer, sprak ik tot Katrien, die enigszins opgewonden het ongewone bezoek van de hoogheiligman aankondigde.

Haastig schoot ik in mijn Zondagse kleren, kamde mijn scheiding recht en rende de trap af. Vol verwachting klopte mijn hart . . .

De ontmoeting viel enigszins tegen. Aangezien het nog niet 5 December was, reisde de Sint incognito, dat wil zeggen, hij had staf en mijter in de trunk van zijn Ford laten zitten, terwijl de rode bisschopsmantel momenteel bij de drycleaners vertoefde. Zijn baard en snor verborg hij in de binnenzak van zijn colbertje.

Ook Zwarte Piet had zich vermomd. Hij had zich in een blanke huid gestoken, en ook een colbertcostuum aangedaan.

Om geheel onbekend te blijven, hadden zij zelfs schuilnamen aangenomen. Ze stelden zich voor als N. Winkel en P. Schinkel.

Al deze voorzorgsmaatregelen ten spijt ontdekte mijn geoefende oog, dat in vroegere jaren honderden sinterklazen heeft aangestaard, in de adellijke trekken van N. Winkel de ware Sinterklaas, terwijl de krullippen van P. Schinkel onmiskenbaar verrieden, dat hij in werkelijkheid Zwarte Piet was. Met een begrijpende glimlach vroeg ik dus, wat de heren Winkel mitsgaders Schinkel wensten.

-Uw steun en medewerking, antwoordden W. en S. gelijktijdig. De eerste wierp een geergerde blik op de tweede, die daarop zijn vleesrijpe lippen dichtklapte en zweeg.

-Er moet meer en meer aan Sinterklaas gedaan worden in Canada, hernam de heilige Winkel (Sinterklaas). -Zo kan het niet langer! Wat een enorme, om niet te zeggen ontzaglijke, ja, huiveringswekkende cultuurarmoede heerst er in Canada! Nooit heeft de Sint hier voet aan wal kunnen krijgen. Altijd werd hij in de wielen gereden door dat miezerige cultuurmonstertje, dat ze hier Santa Claus noemen met zijn flauwe rendieren. Dat heeft mij reeds lang verdroten, meneer Dof!

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Doch sedert 1950 is er een kentering gekomen. Ja, zwijgt u maar; ik zie, dat u het reeds begrijpt: de duizenden Nederlandse immigranten hebben ook hun kostbare sinterklaastradities geïmporteerd. Het is, gelijk ik zei tot Schinkel — ik bedoel mijn knecht Piet —: Door de emigratie hebben we een bruggehoofd in Canada gekregen, dat zich steeds uitbreidt.

Overal in den lande doemen de Holland Societies of Dutch Clubs of Nederlandse Cultuur Verenigingen op. Ze vechten en krakelen en strijden om de macht, gelijk de Nederlanders eigen is, maar op 5 December zit men gezamenlijk en eendrachtig aan de voeten van Winkel en Schinkel, aan het voeteneinde van Sint en Zwarte Piet! Is dat niet kostelijk?

Thans werd Sinterklaas recht enthousiast. Hij haalde zijn witte baard te voorschijn. Met een geroutineerd gebaar schoof hij de elastiekjes die aan de randen des baards bevestigd zaten om zijn grote oren en trok het harige geval recht. -Ziezo, zei hij, -dat vind u wel goed, he? Dat praat wat gemakkelijker. Waar was ik gebleven? O, ja: de toenemende invloed van Sinterklaas in Canada! Het zich uitbreidende bruggehoofd! Ik zal u in vertrouwen eens iets vertellen, mister Arie, maar mondje dicht! Juist onder de Hollanders, die in Canada niet zoveel schik hebben, komt Sinterklaas steeds meer in zwang. Merkwaardig, nietwaar? Nochthans wel te verstaan: Naarmate men zich hier in Canada meer eenzaam en vreemd en opgelaten begint te gevoelen, naar die mate begint men te smachten naar Holland en naar de Hollandse gezelligheid, dat is: naar Sinterklaas! Voelt u 'em? Ja, ik zie, dat u hem voelt. Hoe harder de Nederlandse immigrant in Canada scheldt op de lange Canadese winters, hoe meer hij begint te verlangen naar pepernoten! De statistieken wijzen uit, dat meer dan 80% van de Nederlandse chocoladeletters in Canada worden verkocht aan Nederlanders, die

(Vervolg op pag. 10)

★ FOR BOYS AND GIRLS ★

Good work in our Fall-Contest

Dear Boys and Girls;

It was again a very pleasant work to gather all your letters, read the stories that many of you sent in and look over the entries for the fall contest. There were so many entries again that it took us quite a while to check them all and to place each one in the correct order on the list. You have all done very well. In fact, there was not one who got less than 60 points. There were only five boys that could not reach the 75 points mark and just as many girls. The others will see their names on the list below with the number of points they reached. Congratuations to the boys and girls, 2 of each group, who won a prize. They find their names in italic print on the top of each list and they will soon find a book in the mail, which is their prize.

Wasn't this contest easy, boys and girls? Well, we think it seemed to be easy, but it wasn't. Because there were only two, who had them all right, every one else had at least one mistake. There was a very tricky point in the contest, some kind of a trap and most of you got caught. It was this picture

for which there was no proper name in the list. Many named it St. Parick's Day, others called it Good Friday or Easter and a host of other names but only two knew the right name JEWISH NEW YEAR. We think it is extremely clever of them, to find that name even when it was not in the list. One boy had it right and it won him a first prize. Another boy left the space under that picture blanc and that saved him enough points to win also a first prize on the boys' list.

You see, as with other contests before, we consider also the neatness of your work and we have a look at your age and so it happened, that the only girl, who had the right name for this picture did not rate highest on the girls' list, because some other work was so extremenly well-done that in the end the other girls won the top-prizes. So you see that not only correct work, but also the appearance of your work counts.

A good number of boys and girls sent us some information about the way in which the special holidays are celebrated in their district. They received some extra points as we promised, also those who had their pictures coloured, some of them very beautiful.

The stories that were send in were often quite humorous. Others were more serious in character. We like you all to enjoy some of the following quotations from those letters:

NEW YEAR AND CHRISTMAS:

"On New Years and Christmas our relatives always come together to have a party and our supper. We always have a turkey. But we never must forget to thank God for saving us through the year and for sending His Son to die for us."

"On New Years Day we go to church because the year has started again. After church people come and visit us sometime. Then we get coffee and cookies. The children get freshie and cookies".

"New Year, since it is the beginning of a year, is celebrate by unbelievers with drinking, christians go to church".

"There are many parties and accidents on New Years Day".

HALLOWE'EN:

"On Hallowe'en we always dress up and go around to the houses trick or treating. We always go for miles around. Most people give things except for some stingy ones who are too selfish. But each one comes home with a big load."

"It is a day when the little children dress up and beg for candy and sometimes money".

"In Smithers we have Unicef on Halowe'en night. Then the children from grade one to grade six go around and collect money for one hour. This money is for the refugees. After the hour is over they go to the Elks Hall where they have a party".

THANKSGIVING DAY:

"I would like to choose Thanksgiving Day. This is my reason. It is the day when we may give thanks for so many things. Daddy has died but even so the Lord gives us many blessings. This year we had a plentyful harvest. We also have enough food and clothing. Many children haven't any home, food or clothing nor any parents. There is enough fresh air, room, health in N. There are even too many things to be thankfull for to mention".

LABOUR DAY:

"On Labour Day we have a barbeque in Telkwa".

"All labours take a day off".

"Labour Day is the holiday when men do not work but go on picnics with their wives and children".

There are many more but we have no more space. Which one of them do you like the best?

☆

AND KEEP LOOKING FOR OUR NEXT CONTEST. IT WON'T BE LONG.

☆

OUR LIST OF HONOR

GIRLS:

Anieta Oosterhoff, Telkwa, B.C.	8	97
Pauline Daling, Norwood, Ont.	10	96
Mary Bergstra, Shallow Lake, Ont.	10	95
Ria Oosterhoff, Telkwa, B.C.	10	94
Doreen Anne Welburn, Hannon, Ont.	10	94
Wilma Schuurman, Branchton, Ont.	9	93
Nellie Van Wijngaarden, Brantford, Ont.	9	92
Grace Toornstra, Beverly, Alta.	13	92
Trudy Konijnenbelt, Ingleside, Ont.	8	91
Ida Hiemstra, Telkwa, B.C.	7	90
Dorothy Kuiken, Acton, Ont.	9	90
Jeanette van der Beek, Beamsville, Ont.	9	90
Ann Leenheer, Beverly, Alta	11	90
Judy Pelster, Beverly, Alta.	11	90
Marina Van Eeten, Edmonton, Alta.	11	90
Jacqueline Heeringa, Stoney Creek, Ont.	10	89
Annette Hiemstra, Telkwa, B.C.	9	88
Alice Wiersma, Orono, Ont.	11	88
Jeanne van Oosten, London, Ont.	11	88
Teresa Riepma, Thamesville, Ont.	7	87
Letta VanderSpruit, Orono, Ont.	12	87
Margaret Bos, Alvinston, Ont.	12	87
Audrey Van Dyk, Fort William, Ont.	14	87
Margaret Vander Wilp, Trenton, Ont.	14	87
Corry Griffioen, Brigden, Ont.	8	87
Joanne Bergsma, Hamilton, Ont.	13	86
Janna Wemekamp, Bloomfield, Ont.	13	86
Wilma Boonstra, Dundas, Ont.	9	85
Jane Dykstra, Waterdown, Ont.	9	85
Maryke Sietsma, Weston, Ont.	9	85
Marsha Veldstra, Fonthill, Ont.	9	85
Gepke Wilstra, Willowdale, Ont.	9	85
Jeannie Kroes, St. Anns, Ont.	11	85
Nell Geerts, Bridgeview, Ont.	12	85
Barbara Byma, Port Dover, Ont.	14	85
Lydia Groendyk, Sarnia, Ont.	10	84
Joanne van Leeuwen, Winnipeg, Man.	10	84
Nelie Terpstra, Rosevaar, Alta.	10	83
Anja Sinke, Ft. William, Ont.	11	83
Ema Vis, Murillo, Ont.	10	82
Wilma Dryfhout, Vancouver, B.C.	7	82
Theresa Ennema, Chatham, Ont.	10	82
Elizabeth Ypma, Ft. William, Ont.	10	82
Ann Hoeijenbos, Weston, Ont.	12	82
Ida Zeitsma, Burlington, Ont.	12	82
Sylvia Nywening, Strathroy, Ont.	12	82
Joanne Van Die, Ida, Ont.	12	82
Gertie Kramer, Jarvis, Ont.	12	82
Tena Bosma, Ameliasburg, Ont.	12	82
Jopie Span, Kingston, Ont.	14	82
Elizabeth Lodewyk, Red Deer, Alta.	8	81
Marian Vermeer, Edmonton, Alta.	8	81
Mariana Gantvoort, Beverly, Alta.	8	81
Ann Schaafsma, Wyoming, Ont.	13	81
Hilda Bruinsma, Strathroy, Ont.	9	80
Christine Klingenberg, Woodstock, Ont.	9	80
Audry Vermeer, Prince George, B.C.	14	80
Gertie Buma, Canboro, Ont.	10	79
Bertha Ypma, Beverly, Alta.	15	79
Gerty Heinen, Picture Butte, Alta.	12	78
Joanne Dekok, Vinemount, Ont.	13	78
Janny Diesveld, Meaford, Ont.	10	77
Harmien Assies, Hagersville, Ont.	12	77
Jean Renkema, Mt. Brydges, Ont.	12	77
Mary Braam, Georgetown, Ont.	12	77
Ineke Kool, Hannon, Ont.	12	77
Dora Zwaagstra, Rainier, Alta.	10	75

BOYS:

Cornelius Post, Chesterville, Ont.	11	91
Ralph Ovinge, Smithers, B.C.	14	91
John Beimers, Renfrew, Ont.	12	89
Gosse Van Oosten, London, Ont.	13	88
Aart Kamphuis, Lacombe, B.C.	9	87
Martin Vanderlende, New Westminster, B.C.	8	86
Philip Stel, Turner Valley, Alta.	8	85
John Doesburg, Brinston, Ont.	9	85
Herman Stolte, Alhambra, Alta.	9	85
Fred Hettinga, Brandon, Man.	9	85
Jacob Adema, Glen Williams, Ont.	10	84
John Van Wely, Grimsby, Ont.	10	84
Dick Steenstra, Sarnia, Ont.	13	84
John Post, Chesterville, Ont.	10	83
Jackie Gorter, Troy, Ont.	11	83
Marten Kampman, Matsqui, B.C.	11	83
Jim Mozes. Newmarket, Ont.	11	83
Lawrence Uyl, Wyoming, Ont.	14	83
Henry Weverink, St. Thomas, Ont.	12	82
George Gritter, Fenwick, Ont.	12	82
Peter Devries, Copetown, Ont.	12	82
Rein Bonsma, Burketon, Ont.	8	81
Gerrit Kamphuis, Lacombe, Alta.	8	81
George Wemekamp, Picton, Ont.	8	81
Henk De Jonge, Woodstock, Ont.	11	81
George Kloet, Simcoe, Ont.	11	81
Bob Koole, St. Catharines, Ont.	13	81
Eddy Stiksma, Edmonton, Alta.	13	81
Ray VanderSluis, Chatham, Ont.	13	81
John Vording, Beachville, Ont.	13	81
Tonny Fidom, Clinton, Ont.	14	80
John Nymeyer, Galt, Ont.	14	80
Gary van Arragon, Mt. Brydges, Ont.	14	80
Ary De Moor, Strathroy, Ont.	8	79
Tony VanderKooy, Hamilton, Ont.	12	79
Gerry Meetsma, Barrhead, Alta.	15	79
Gary Meyer, Red Deer, Alta.	8	78
Ralph Aukema, Dresden, Ont.	9	78
Hans Van Rossum, Woodstock, Ont.	12	77
Eddie Wiersma, Ayr, Ont.	13	76
Robert Van Dyk, Hamilton, Ont.	13	76
John Van Egdom, Smithers, B.C.	12	75
Harry De Boer, Wyoming, Ont.	14	75

Unicef Drawings and Paintings

An exhibit of drawings and paintings, made by children from more than forty different countries is scheduled to be on display in many cities across Canada. It is called "The Land In Which I Live", because the drawings and paintings depict daily life in the different countries where the children live.

The exhibit is sponsored by UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund).

In this modern world of space rockets, it appears that children all around the world are still largely interested in the day-to-day life they see about them in their homelands — their city streets or country, the people, the animals, the games they play.

That many of the children (age 4 to 14) whose work is shown, live in cities, is quite evident in the presence of so many drawings of close-crowded city buildings. These come from places as far removed as San Francisco, Tokyo and Montevideo.

From a child in Canada's North-West Territories comes a drawing in crayon of Eskimos hunting seals on the ice floes; from Peru, sketches of the high Andes and those beasts of burden, the Llamas. Only one child, a Russian, shows a rocket going up. A Cuban child labeled his crayon drawing of farmers voting — "Our Reformed Farmers".

☆

UNICEF is the United Nations Agency which works in many different lands fighting the disease, ignorance and hunger which are enemies to millions of the world's children. Funds to carry on this work are contributed by various governments, but much of these monies comes from voluntary donations, pledged to UNICEF projects. In Canada for the sixth consecutieve year, Canadian children collected pennies for UNICEF on Hallowe'en. Many young canvassers knocked the doors as part of a children's crusade — by children — for children. The money they collected will provide vaccine to protect some children from T.B.; will help provide penicillin to cure some child of a crippling tropical disease called yaws; will provide glasses of nourishing milk so vital to growth.

Politieke Schommelingen

De tussentijdse verkiezingen die op de laatste dag van October werden gehouden in vier kiesdistricten, hebben de Liberalen zowel als de Conservatieven danig geschokt. Als regel worden tussentijdse verkiezingen door de politici niet erkend als betrouwbare aanwijzers voor de stand van zaken, maar in dit geval beseft men van verschillende kanten, dat de uitkomst van deze verkiezingen toch wel veelbetekenend is. Terwijl de beide grote partijen verliezen leden, kwam de nieuwe partij, die nog geen naam heeft, maar die thans nog onder de oude naam van CCF opereert, met een onverwacht grote winst uit de bus. Dit verhoogt de spanning, waarmee de volgende nationale verkiezingen tegemoet gezien worden.

De vier tussentijdse verkiezingen werden gehouden in districten, die als regel politiek tamelijk stabiel zijn, Labelle in de provincie Quebec, Royal in New Brunswick en Peterborough en Niagara Falls in Ontario. Bovendien was dit de eerste maal, dat de nieuwe partij, een coalitie van socialisten en arbeiders, deelnam aan verkiezingen voor zetels in het nationale parlement.

De Conservatieven hadden al maandenlang zichzelf geconfronteerd gezien met resultaten van opinie-onderzoeken, die uitwezen, dat zij een belangrijk deel van hun populariteit verloren hadden .Maar ze wilden deze cijfers niet accepteren als een definitief en juist beeld van wat er onder het Canadese volk aan politieke gevoelens leeft. Tenslotte zijn dergelijke opinieonderzoeken altijd maar betrekkelijk betrouwbaar. De Conservatieven beseften wel, dat ze aan kracht hadden ingeboet, maar dat het zo erg was, wilden zij niet aanvaarden.

Conservatieve kopstukken dachten, dat hun partij in drie van deze vier districten waar tussentijdse verkiezingen gehouden werden, zouden winnen, nl. in Royal, Labelle en Peterborough. Daarmee zouden zij dan de verslagenheid uit eigen gelederen kunnen verdrijven. Dit zou, zo zeiden ze, blijken een beeld te zijn van het vertrouwen, dat het volk nog in de regering heeft.

Wat gebeurde er? De Conservatieve candidaat in Royal, de pasbenoemde Minister van Bosbouw, Hugh John Flemming, voormalig premier van de provincie New

Hugh John Flemming

Brunswick behaalde een meerderheid die slechts half zo groot was, als de meerderheid, waarmee zijn voorganger Alfred Brooke, die nu een plaatsje in de Senaat gekregen heeft won in de laatste verkiezingen.

In Labelle werd de Conservatieve candidaat verslagen, ondanks de inspanning van een half dozijn ministers, met inbegrip van de drie van Quebec, Noel Dorion, Leon Balcer en Pierre Sevigny.

In Peterborough, een district dat 20 jaar op de Conservatieven heeft gesteund, won Walter Pitman, de candidaat voor de nieuwe partij met een flinke meerderheid.

In Niagara Falls won de Liberale Judy LaMarsh met een meerderheid over de Conservatieven, die tienmaal zo groot was als in de voorlaatste verkiezingen toen wijlen B. Houck, een zeer populair persoon in dat district, candidaat was.

Van groot belang is ook het percentage van het aantal kiezers, dat op de verschillende partijen verzameld werd. In 1958, toen het getij voor de Conservatieven hoog stond, werden in deze vier districten totaal 94.923 stemmen uitgebracht. Daarvan kregen de Conservatieven er toen 53,625. Op 31 October gingen er 90.593 mensen naar de vier stembussen en de Conservatieven kregen daarvan 34,548 stemmen, juist 38 procent, zoals ook door de opinie-onderzoeken was voorspeld.

Als de Liberalen met de winst — het verlies van de Conservatieven — waren gaan strijken zouden ze reden hebben om te juichen. Dat was echter niet het geval. Hoewel ze in alle vier districten behalve Peterborough betere resultaten haalden dan in 1958, verloren zij over het geheel nog iets door hun verlies in het Peterborough district. In 1957 kregen ze 36.229 stemmen in deze vier districten, in 1958 35.970 en in October 35.854, net iets onder 43%, welke hun volgens het opinie-onderzoek toekwam. In feite bleven de Liberalen dus geheel stabiel, terwijl de Conservatieven wilde schommelingen maakten.

De Socialisten gingen strijken met de stemmen, die door de andere partijen zijn verloren. In 1957 behaalden de CCF-candidaten in de vier districten slechts een totaal van 3.418 stemmen; in 1958 klommen zij tot 5.002 en in de October-verkiezingen maakten zij een sprong tot 20.191 stemmen, bijna

(Vervolg op pagina 11)

CONFLICT MET SINTERKLAAS

(Vervolg van pag. 8)

met een wrok rondlopen. Die cijfers liegen er niet om.

Daarom is het onze taak, om de ontevredenheid onder de Hollanders in Canada aan te wakkeren. Hierin worden Schinkel en ik voortreffelijk bijgestaan door diverse Hollandse clubs. Dit jaar is onze grote kans. In Canada is het niet zo rooskleurig, terwijl in Holland alles fleurig is. Derhalve verwachten wij een enorme verkoop van chocolade- en banketletters in Canada. Een extra scheepslading met pepernoten is reeds in Montreal gearriveerd. Spoedcursussen voor Sinterklazen — ik zelf kan niet overal tegelijk zijn — worden in alle belangrijke bevolkingscentra gehouden, terwijl een handig handboekje is verschenen voor adspirant-Zwarte Pieten onder de titel: "Succes als Zwarte Piet door positief denken". Het is geschreven door P. Schinkel, hier vertegenwoordigd.

Zwarte Piet knikte instemmend.

Ik voelde, dat het tijd werd, om zelf ook eens iets te zeggen. Daarom stamelde ik verlegen — ik heb altijd mijn minderwaardigheid sterk gevoeld in het bijzijn van Sinterklaas —, dat het allemaal heel interessant was, en dat ik het nog nooit zo gezien had en zo . . .

-Aha, ha, juist, antwoordde de Sint verheugd, een ferme ruk aan zijn baard gevend, die dank zij de bovengenoemde elastiekjes met een klap in de juiste houding terugsprong, -ik zie, dat we bij u aan het juiste adres zijn. U bent ook voor ons. U zult uw grieven ook wel hebben tegen Canada. Nu het doel van onze komst. We hoorden, dat u in het bestuur zit van de Hollandse kerk hier ter stede. U bent dus christelijk en derhalve natuurlijk een tegenstander van die heidense Canadese Santa Claus, die — zoals ik verleden jaar las in een christelijk blad waarin we adverteerden met boterletters — de ware betekenis van Kerstfeest verduistert. Hoe roeien we deze ongodsdienstigheid uit? Hoe komen we alom tot een Santa Claus-loos Kerstfeest? Het antwoord is: Winkel en Schinkel; of beter en nauwkeuriger: Viert Sinterklaas op 5 December! Christelijke mensen, te wapen! Onchristelijke mensen, ook te wapen! Het gaat om het behoud en de invoering van een waardevol stuk Nederlandse cultuur. Alle man van Neerlands stam, te wapen!

Triumfantelijk zag de heer Winkel de heer Schinkel aan.

-Ons verzoek is nu, landgenoot Dof, of u ons een lijst wilt doen toekomen van bij uw kerk behorende Nederlanders, die niet graag in Canada zijn, die zuchten naar hogere cultuurgenieting en tabak hebben van dit grote en gure land. Zou U ons voorts namen kunnen noemen van personen, die in aanmerking zouden kunnen komen voor de Sint-spoedcursus of voor het Piet-handboekje?

Uw moeite willen we graag honoreren door u voor de opgave van tien namen als premie een stuk taai-taai te schenken. Aantrekkelijk, vindt u niet?

Afwachtend zagen Sint en zijn knecht me aan.

Toen opende ik mijn mond en vond ik de moed, om voor het eerst van mijn leven Sinterklaas te weerstreven.

Ik vertelde, dat ik noch Sinterklaas- noch Santa Claus-achtig was; dat mijn kinderen zich opgelaten voelen in het gezelschap van een Hollandse Sinterklaas; dat mijn jongste zoon dacht, dat de Sint een oude lady met een baard was en daar een nachtmerrie van had gehad; dat de mensen van de kerk — de enkele uitzondering daargelaten — blij en tevreden leefden; dat we geen Sinterklaastypen onder hen aantroffen; en voorts, dat er geen toekomst in Canada was voor Sint en Piet, tenzij zij hun ambt neerlegden, werkbroeken aantrokken en bijvoorbeeld timmerman werden zoals ikzelf . . .

Daarna verzocht ik de heren Winkel en Schinkel beleefd, om heen te gaan, omdat het half acht was en ik om acht uur op een vergadering moest zijn.

Gekrenkt en ontdaan stonden de heren op. Met een nijdige ruk trok Sint zijn baard af; zijn oren sloegen ervan dubbel.

-'t Is hier niks gedaan, Schinkel, sprak hij bitter, -deze man is ook al door Canada opgezogen.

Zonder te groeten gingen zij heen. -Oppervlakkige lieden, hoorde ik Schinkel grommen tussen zijn grote lippen door.

Haastig trok ik mijn jas aan. Ik moest nodig weg. Ik hoorde buurman Mol, die ons zou rijden, al toeteren.

Katrien was in de keuken. Ze had de deur wijd open en had zodoende het gesprek in de kamer woordelijk kunnen volgen.

-Dag, vrouw, zei ik, -wat zal het worden, de koek of de gard?

-Hou op te sinterklazen, riep Katrien vrolijk, -anders krijg je een pepernoot naar je hoofd.

Een goed mens, die Katrien. Ik neem me voor, om morgen even bij de Hollandse slager aan te gaan, om voor haar iets lekkers te kopen . . . een grote chocoladeletter K . . .

Arie.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

De kleine gemeente te Courtenay Campbell River op Vancouver Island, B.C. is opgeheven. De enkele overgebleven gezinnen zijn ingedeeld bij de gemeente van Albani, B.C.

•

Een verzoek om een zelfstandige gemeente te organiseren te Agassiz, B.C. is in studie genomen bij een committee benoemd door de classis B.C. Er wonen aldaar ongeveer 20 gezinnen die thans deel uitmaken van de gemeente Chilliwack doch daarvan 20 mijlen verwijderd zijn.

•

SUDBURY—TIMMENS

Indien er lezers van dit blad zijn die van plan zijn naar het Noorden te verhuizen, zou de Home Missionary het grotelijks waarderen als zij (of ook de kerkeraden) het hem willen laten weten.

B. Bruxvoort
Home Misionary for Classis Toronto.
Box 819, 100 John St.
New Liskeard, Ont.

•

De classis Toronto stelt pogingen in het werk om een tweede Home Missionary te krijgen voor Noord Ontario, aangezien de arbeid te wijd van omvang is voor Rev. B. Bruxvoort die te New Liskeart woont.

•

Rev. G. Andre Home Missionary in Ontario voor vele jaren die het laatste jaar de gemeente van Halifax, N.S. diende is thans met emeritaat gegaan en heeft zich gevestigd in Grand Rapids, Mich.

•

VERANDERING VAN ADRES

Rev. P. J. Hoekstra Home Missionary voor Alberta South is van Calgary verhuisd naar Bellevue, Alta.

•

De gemeente Halifax, N.S. is toestemming verleend om zelfstandig een predikant te beroepen.

De God des Verbonds vertrouwde ons opnieuw een zoon toe, die we

GARY WILLIAM

noemen. Een broertje voor Leo, Henry en Alex.

Mr. en Mrs. L. J. Oosterhof.
R.R. 4, Brockville.

The Lord blessed us with the birth of a son and brother

JOHN EDWARD.

But in His tender love He took it after 7 hours in His arm and brought him in His Father's house.

"The Lord gave, and the Lord has taken away. Blessed be the name of the Lord."

Job 1 : 21b.

Mr. and Mrs. G. De Boer.
Margaret.
Henry.
Sarnia, Nov. 17, 1960.

SCHOOLNIEUWS

ASSOCIATION FOR CHRISTIAN EDUCATION OF ST. CATHARINES

Is it really worthwhile to have our own private schools?
Is it really worthwhile to place ourself out of the community in matters of education?
Is it really worthwhile that we support public and private Schools?
Have we courage enough to meet all the expenses of our own school?

These were some questions brought up by Rev. Dr. P. C. Schrotenboer at the Fall meeting of our Association on Wednesday Nov. 16.

Rev. Schrotenboer spoke to us a few words of encouragement to go ahead in the way of Chr. Education.

Where do we find the justification for our school? *That* we find in the great commandment. "To love God above all and our neighbours as ourselves."

Love for God is to obey Him, anywhere and always.

Love for God with all our mind — that means UNDERSTANDING with all our mind.

And God says — hear the Lord your God — love God — teach your children and train your children. Mould the mind of your children for the love of God.

And can we then expose our children to teachers who have no love for God at all?

We love our children — we give them all protection and we do this in the matters of life, and shall we take it easy regarding the education for eternal life?

Christian education is a MUST! It is God's commandment!

We have to sacrifice for our children.

Love for God is possible because He loved us first.

God gave everything — gave His Son — sacrificed!

What do we? Grow in the sense of Christian education!

Indeed this was the highlight of the meeting. For sure a word of encouragement.

We have had a very nice meeting. Mr. R. Koole was chairman and opened by reading Deut 6:4-9 "And thou shall teach them diligently unto thy children . . ."

Minutes were read — financial report and budget for the year to come were discussed. All things are going fine. We were thankful to our Lord for His blessings.

Our principal Mr. A. VanDyke addressed the meeting. He welcomed our Canadian friends. He said: "We are very pleased that you are present tonight, we are one in Christ our Lord. Hope next year we well see more Canadian friends."

He stressed the interview with the teachers in the end of this month, it is very important for the progress of your children.

Be careful with T.V. watching. Let them study their homework.

How is the behavior of your children? Don't forget that children are oftentimes the mirror of the parents.

Finally he asked: "Pray for our school, for the teachers, for the children. Pray every day for all the work that is going on at our own Christian school."

The secretary delivered a report from all the school matters of the past year. Our new teachers were introduced with well chosen words by Rev. Venema.

At the closing of this meeting we sang together:

"Faith of our fathers, holy faith!
"We will be true to thee till death.

...Kingston werd gehouden, werden vooral de linksen bij elkaar getrommeld, terwijl de meer conservatief gestemde Liberalen niet werden uitgenodigd.

Voor de nieuwe partij werkten deze tussentijdse verkiezingen als een lever-injectie. Maandenlang zag het er uit, alsof er weinig hoop was op belangstelling onder de kringen, die men wenst te bereiken, de socialistische CCF-leden en de arbeiders, verbonden in de vakverenigingen. De overwinning in Peterborough kwam prachtig op tijd om de moedeloze hoofden op te richten en de critiek in de gelederen van de CCF en de unions te doen verstommen. In Niagara Falls werd het aantal stemmen, dat de CCF in 1958 haalde bij deze verkiezingen in October verdubbeld. Alleen dit resultaat zou al voldoende reden tot juichen geweest zijn voor Stanley Knowles, David Lewis en de andere kopstukken van de nieuwe partij.

Inmiddels zullen deze verkiezingsuitslagen door de politieke deskundigen nauwkeurig worden bestudeerd met het oog op de volgende nationale verkiezingen, die wellicht volgend jaar gehouden zullen worden. Het is niet onmogelijk, dat er verandering gebracht zal worden in het program van actie van de twee grote partijen, of in hun organisatie.

Er zal in het voorjaar nog een tussentijdse verkiezing gehouden worden in Esquimault-Saanich bij Victoria, B.C., het district van de voormalige minister van Defensie, George Pearkes, die benoemd is tot Luitenant-Gouverneur van British Columbia. Dit district heeft, evenals Peterborough een Conservatieve traditie, maar nu er zoveel op het spel staat zullen de Liberalen en de Socialisten hun beste wapenen stellig in de strijd brengen.

MacD.

POLITIEKE SCHOMMELINGEN

(Vervolg van pag. 10)

het dubbele van de 12 procent, die hun volgens de opinie-onderzoek toekwam.

Nu is het een algemeen bekend feit in de politieke wereld, dat zogenaamde "derde" partijen er in zulke tussentijdse verkiezingen in bepaalde districten vaak beter afkomen dan in de complete nationale verkiezingen. Dit is ook in de Canadese geschiedenis altijd het geval geweest, de CCF weet daarvan mee te praten. Hetzelfde lot viel kortgeleden ook nog de Liberale partij in Engeland ten deel. Ook speelt de persoonlijkheid van de candidaat in zulke verkiezingen een grote rol en de nieuwe partij had sterke mannen, vooral in Peterborough en Niagara Falls.

De Liberale partij is gebleken niet bij machte te zijn, de kiezers aan te trekken, die ontevreden waren nadat zij in 1957 en 1958 op de Conservatieven hadden gestemd. De partijleiders zijn het er niet over eens, wat hiervan de oorzaak is. Sommigen schrijven dit verschijnsel toe zuiver en alleen aan plaatselijke omstandigheden, zoals in Peterborough, waar de nieuwe partij zo'n grote winst maakte. Die omstandigheden zijn dan o.a. de grote plaatselijke werkloosheid en een zwaar georganiseerde campagne van de vakbonden.

Anderen zien in de behaalde resultaten een duidelijke aanwijzing, dat de Liberale partij meer naar links moet gaan, als zij niet tussen de twee uitersten van Conservativisme en Socialisme wil verbrijzeld worden, een bedreiging waarmee de Liberalen in Engeland de laatste jaren goed vertrouwd geraakt zijn.

Sinds 1957 is er een tweespalt in de Liberale partij tussen hen, die de Liberale politiek meer links georienteerd wensen te zien en hen, die in het spoor van King en St. Laurent wensen voort te gaan, op de gulden middenweg. Op een partijconferentie welke kortgeleden te

Farmers Organisatie

CLINTON — Op Vrijdagavond 18 Nov. is in Clinton opgericht een afdeling Christian Farmers Organization met aanvankelijk 20 leden. Verwacht wordt dat dit aantal zal worden uitgebreid. Bestuursleden zijn verkozen maar de functies zijn nog niet verdeeld. De afdeling zal zich in verbinding stellen met andere afdelingen van de federatie.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Our faithful God and Father entrusted to us another son and brother. His name is

MICHAEL BENEDICT

We are truly thankful and happy.

Rev. & Mrs. A. J. Vanden Pol.
Jack, Janice, Harriet, Gerald & Clara.

Drayton, Ont.
November 16, 1960.

With great joy and sincere gratitude to the Lord we announce the birth of our son

CORNELIS EGBERT (Keith)

Mr. & Mrs. Hank Morsink.
Nina.
Fred.

London, Ont., November 17, 1960.
251 Starlight Ave.

Mrs. B. Van Slageren announces the engagement of her eldest daughter

HENDRICA
to
Mr. JOHN DROST

son of Mr. & Mrs. J. Drost of Meppel, the Netherlands.

Wedding to take place on December 10 at Keswick.

Chr. Scheurkalenders

Maranatha, Honigdroppels, Kruimkens van 's Heeren tafel, Olijftak, De Banier en verder elke gewenste soort, $ 1.25 per stuk.

Daily Manna $ 1.95.

Bestel nu direct.

Chr. Book & Magazine Centre
P.O. Box 501, Hamilton, Ont.
of 36 Longwood Road N.

---

175 Acre DAIRYFARM

Groot stenen huis, grote barn, 55 stuks Holstein vee, 2 tractors, baler, combine, bulkcooler enz. enz. Melkcontract, best land. Vraagprijs $ 55.000.—, $ 18.000.— down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

P.S. We hebben meer farms met melk contract.

Te koop:

69 ACRES FARM

goede clayloam. Zeer geschikt voor tomaten en suikerbieten. Gelegen aan hoofdweg ongeveer 20 mijl van Chatham. Goed huis met moderne gemakken. Goede gebouwen. Brieven onder no. 1324, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

65 ACRES DAIRY FARM

4 miles from Wellandport, with stock and implements, bulkcooler, open quota, milkcheque $ 700.— monthly. Price $ 30,000.—, downpayment $ 15,000. Balance $ 200.— monthly, including principal and interest. Apply under Box no. 1326, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Neem een abonnement op het bekende weekblad

Goede artikelen en een mooi vervolgverhaal. Geïllustreerd met typisch Hollandse foto's. Kost voor een heel jaar slechts $ 2.20. Evangelisatie-commissies en kerkeraden krijgen bij aantallen aanmerkelijke reductie. Vraag inlichtingen aan het administratieadres:

v. d. Valk Boumanlaan 61,
Woerden - Holland

FARMS FOR SALE
in the
Collingwood, Ont.
area

90 miles north-west of Toronto. Prices: $ 5,000 to $ 20,000. General farming, dairy, beef, fruit, cash-cropping. Excellent opportunities.

Write to Mr. W. G. Groot, Clerk, The Collingwood Christian Reformed Church, 199 Hunrontario St., Collingwood, Ont. Phone 1481 R.

Church Services 10 A.M. and 2.30 P.M.

The Strathroy Stagehoppers
brengen U het dramatisch spel

"ZINGANI"
door Peter Spoor.

Op slechts twee avonden zult U dit stuk Kozakkenleven van de Wolga kunnen zien en wel op

Zaterdag 26 en Maandag 28 November

in de zaal van de Strathroy Public School, Colborne Street. Kaartjes verkrijgbaar aan de zaal, of bestel ze bij Bill Derks, phone 644, na 7 uur 213 Strathroy. Prijs één dollar per persoon, kinderen onder 14 en studenten 50 cents.

Een spannend verhaal van begin tot eind!

De Aylmer Christelijke Toneelclub
"Conspirito"
PRESENTEERT U

"De zoon van Berkenhof"

Drama in 4 bedrijven door Joh. Logtmeier,

op WOENSDAGAVOND 30 NOVEMBER 1960

's avonds 8 uur in de Aylmer Arena, 244 Sydenham St. (boven).

Kaarten à 75¢, onder 16 jaar 50¢ verkrijgbaar in Aylmer bij:
Clarence Barber Shop, Phone 494M.

In St. Thomas bij:
Vande Burgt's Store, 1217 Talbot St., Phone ME 1-0753.
En 's avonds aan de zaal.

Geschenkentijd is Boekentijd

BIJBELS Nw. Vert. met Aantekening in 3 delen	$ 17.25
HUISBIJBELS Ned., Nw. Vert. $ 4.—, $ 6.35,	$ 7.50
HUISBIJBELS Eng., King James $ 4.25,	$ 7.25
Rev. Standard Version $ 3.25, $ 7.50,	$ 15.—
Berkeley Version $ 6.95, $ 10.95,	$ 14.95
CHRISTELIJKE ENCYCLOPEDIE (KOK). Van de nieuwe druk compleet in 6 delen zijn reeds 4 leverbaar	$ 35.—
MEDISCHE WINKLER PRINS in 2 prachtbanden	$ 18.—
NIEUWE TESTAMENT, Eng.-Holl., tekst naast elkaar	$ 1.70
KORTE VERKLARING: Job $ 3.10, Handelingen 1-2 samen $ 3.70, Openbaring $ 3.10.	
Calvijn, Dr. L. Praamsma	$ 2.15
Mij weg naar het Licht H. J. Hegger	$ 2.55
Moeder ik klaag U aan, „ „ „	$ 1.95
Onder hetzelfde Kruis, „ „ „	$ 1.45
30 Jaar in de greep van de Jehova Getuigen	$ 2.95
Africa Trilogie, Paul Julien, 3 banden	$13.—
Trilogie Gulbranssen, 3 banden	$ 9.95
Moeder Ditta, A. M. de Moor—Ringnalda	$ 1.90
En het leven gaat verder, A. M. de Moor—Ringnalda	$ 1.90
8 Titels Zuid Afrika verhalen, Penning, per stuk	$ 1.55
Exodus, Leon Uris	$ 4.50
Waar tranen verboden zijn, Alice M. Ekert—Rotholz	$ 4.55
Story Bibles, Schoolland - Vos - Ingwersen $ 3.75, $ 4.50,	$ 4.75
30 Years A Watch Tower Slave, Schnell	$ 2.95
Into the Light of Christianity, „	$ 2.95
Doctor Kate, Adele Comandini	$ 4.25
Abraham to the Middle East crisis, G. F. Owen	$ 5.95
Doctor Zhivago, Boris Pasternak	$ 4.50
Hidden for 1000 days, Sara Veffer	$ 3.95
The new Bible Commentary, Davidson, Stibbs & Kevan	$ 7.95
Bible Encyclopedia and Dictionary, Fausset	$ 5.95
The Church in History, Kuiper	$ 4.95
World History, Hyma	$ 4.95
Canada History, A New Land, up to 1800, Deyell	$ 3.—
„ „ A New Nation, 1800—1900 „	$ 3.—
The "Picture" History of World War II Japan's surrender in 1945 (pictures explained).	$ 9.95

BOOKS FOR YOUTH
Recommended by The Nat. Union of Christian Schools

Age 8—10:		
Anderson C. W.	Pony for Three	$ 2.75
Dines Glen	A Tiger in the Cherry Tree	$ 3.—
Friedman Rose	Dan Dooley's Lucky Star	$ 1.75
Hader B. & E.	Little Chip	$ 3.—
Holland Janice	Hello George Washington	$ 1.75
Age 11—13:		
Baldwin Clara	The Hermit of Crab Island	$ 2.50
Buck M. W.	Pets from the Pond	$ 3.—
Jupo Frank	The Day it Happened	$ 2.75
Weir R. C.	John Paul Jones of the U.S. Navy	$ 1.75
Wright F. F.	Andrew Jackson	$ 1.75
Age 14—16:		
Halacy D. C. Jr.	Whale Spotters	$ 2.75
Lent H. B.	Fligt Overseas	$ 3.—
Orr M. Mc Combe	12,000 Miles by Landover	$ 2.50
Thompson S. L.	Outdoor Rambles	$ 3.50
Scofield Dorothy	The Shining Road	$ 2.75

Suk's Bookhouse

47 NORTH STREET — TELEPHONE MU 4-2035
ST. CATHARINES, ONTARIO

SCHRIFTELIJKE LESSEN
ENGELS

1. Beginners, 2. Kerktaal. 3. Gevorderden. 4. Vooropleiding Highschool. Ook cursus Nederlands voor kinderen. U krijgt les per brief. Vraagt vrijbl. inl.: K. Kramer, 2228 11 Ave., Greeley, Colo., U.S.A.

Horlogemaker
J. SNIEDER
BROCK ST., SMITHVILLE
Telephone WAlker 6-7372

Voor de verkoop van horloges, banden, klokken, wekkers, Hollandse zilveren ringen enz. komen wij gaarne bij U aan huis.
Hamilton Tel. nummer LI 5-2500.

---

4 KAMER COTTAGE TE KOOP
dicht bij Highway. Down $ 1000.—. Vraagprijs $ 6500.—

4 KAMER HUIS
van alle gemakken voorzien, dicht bij shopping area. Down $ 1500.—. Vraagprijs $ 7500.—.

5 ACRE FRUIT FARM
(4 acre grapes, 1 acre peren, pruimen, appels), met 5 kamer huis, hot water heating etc. Down $ 4000.—. Vraagprijs $ 12,500.

Stewart Bruinsma
170 King St. East, Beamsville (Ont.) - LO 3-8807

Vertegenwoordigend:

A. S. KIMBERLEY LTD., Real Estate
25 King Street East — BEAMSVILLE — LO 3-8272
140 Church Street — ST. CATHARINES — MU 4-7428

NAAR NEDERLAND

Bespreek tijdig Uw passage!! Ook voor familie overkomend uit Nederland. Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. - OSHAWA - Telefoon RA 3-4471
Agenten voor HOLLAND AMERICA LINE en EUROPE CANADA LINE

Geeft een Boek
van blijvende waarde

Christian Marriage, by Rev. R. L. Veenstra	$ 2.90
Living in a New Country, by Rev. T. C. Van Kooten	2.95
In the Mirror, by Prof. Dr. J. Kromminga	2.90
Arie en Katrien in Canada, door Arie Dof	2.50
The Stowaway, by Wm. R. Rang	2.50
A Prey to Satan, by C. Sluys	3.00

Sundayschool Teachers

Make sure you pick some good titles.
Here they are:

The Flashlight, by Jean Fisher 65¢ (9 years and over)
Ricky and the Rooster, by John Vriesinga 65¢ (7—10)
The New Baby, by Frederica De Jong 50¢ (5—8)
Betty and Brownie, by R. Van Westenbrugge) 75¢ (6—9)
Betty and the Twins „ „ „ „ 75¢ (7—11)
God's Great Outdoors, by Marian Schoolland 75¢ (9 years and older)

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
BOX 34, STATION "B", HAMILTON, ONT.

Te huur of te koop gevraagd:

EEN COMPLEET SINTERKLAAS EN ZWARTE PIET COSTUUM

Brieven onder nr. 1325, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

P.T.A.'s. U wilt wat extra voor de school doen, maar U hebt meer geld nodig? De verkoop van de Christian School Calendar voor 1961 geeft U onmiddellijk resultaten. Overal vindt U kopers en U maakt 25% provisie in "no time". Voor inlichtingen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

RECEPT VOOR BLINKENDE KACHELS:

U kunt zelf Uw 'stove cleaner' maken die veel beter en veel goedkoper is dan wat U kunt kopen. Het verwijdert zwart, hard korstig vet en brandplekken als bij toverslag.

U doet het zo: Los 2 tablespoons (heaping) Gillett's Lye op in ½ cup koud water in een glazen jampot. Roer in een ander schaaltje 1 afgestreken tablespoon bloem in ½ cup koud water. Voeg dit langzaam onder aanhoudend roeren toe aan de Lye oplossing.

Smeer dit op de kachel (niet op verf of aluminium) en laat het een uur of twee zitten. Was het dan grondig af met water.

Dozijnen van tijd en geld besparende tips verkrijgbaar in een GRATIS boekje van 60 pagina's. Schrijf aan: Standard Brands Ltd., 550 Sherbrooke W., Montreal.

(Adv.)

---

290 ACRES DAIRY FARM
met melkcontract te koop

Deze farm is gelegen aan goede weg en rivier, 5 mijl van de stad Welland. Eerste klas land. 30 acres bos, goed voor jong vee en 260 acres bewerkbaar. Er is 17 acres ingezaaid met tarwe en 85 acres geploegd voor haver en maïs.

Huis geschikt voor 2 gezinnen en voorzien van 2 badkamers. Grote nieuwe barn en andere bijgebouwen.

45 Melkkoeien en 12 stuks jongvee. Reeds jaren bestaand melkcontract. Melkcheque over $ 12,000.— per jaar en kan worden opgevoerd. Veel goede machines en een grote voorraad hooi, stro en granen. De reden tot verkoop is, omdat er geen opvolger is. Vraagprijs $ 90,000.—. Gevraagd downpayment $ 20,000.—. Er is $ 70,000.— hypotheek beschikbaar à 6%. Maandelijkse betalingen slechts $ 415.— (rente en aflossing inbegrepen).

Wij hebben ook kleinere bedrijven te koop.

Vraagt inlichtingen bij

K. KRAAY, Real Estate Broker
15 KING STREET — ST. CATHARINES, ONT.
Tel. Office MU 5-4245 - Huis Tel. WE 4-1813.